3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul VII, Nrul 47/48, Iulie/August 1960 | Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9 | Einzelpreis 60 Pfg.

Sfinți, eroi și oameni

În ultima vreme presa românească liberă și-a pus cu multă liniște problema morală a „trădării elitelor": dl. Al. Busuioceanu în „România", dl. V. Ierunca în „Caete de dor", dl. H. Tănăsescu în „Vatra", câteva articole publicate în acest ziar au formulat în esență aceeași întrebare. Care sunt hotarele milei, înțelegerii și intransigenței față de cei care, acasă, reprezentând ceva mai mult decât un nume anonim, și-au dat adeziunea din vârful peniței ori cu parafa toată?

Chestiunea este atât de gravă și ne privește pe noi toți cei ale căror rădăcini rupte ne mai dor, încât singura cale posibilă către un răspuns, fie și provizoriu, este aceea a unui examen **sine ira.**

Propriile noastre precedente istorice nu ne pot ajuta. Intrigile cantacuzinești ori cantemirene erau afaceri de familie. Boierii și jupânesele pribegiți în butci îndesate cu scule și pungi la Leși, la Litvani ori în Arhipelag nu vorbeau în numele norodului prost și răbdător. Azi totul ia proporții „de massă"; „contemporanii" se pretind heralzi ai voinței obștești. (Jacques Maritain ar vedea aici confirmarea unei „legi istorice": progresul paralel în bine și în rău.) Să căutam deci alte exemple, și nu din ticul umanist al analogiei ci din rațiunea simplă că alte spirite, în situația noastră, și-au pus aceleași întrebări. Ele sunt eterne și se vor pune atât timp cât pe această coaje derizorie și zadarnic rătăcitoare în galaxie va mai dăinui aventura stupidă a protoplasmei.

Puțin timp după prăbușirea țării sale, în liniștea nopții unui sat din nordul Franței, Antoine de Saint-Exupéry monologa: **„Pentrucă sunt unul de-ai lor, nu-i voi renega niciodată pe ai mei, orice ar face. Nu voi predica niciodată împotriva lor în fața altora. Dacă va fi posibil să le iau apărarea, îi voi apăra. Dacă mă vor acoperi cu rușine, voi zăvorî acea rușine în inima mea și voi tăcea. Și orice voi crede despre ei atunci, nu voi servi drept martor al acuzării...**

Astfel, nu mă voi lepăda de o înfrângere care, adesea, mă va umili. Eu sunt Franța. Franța a dat naștere lui Renoir, Pascal, Pasteur, Guillaumet, Hochedé. Ea a dat naștere însă și unor incapabili, politicieni și trișori. Mi se pare mult prea ușor a-i invoca pe unii și a nega orice înrudire cu ceilalți.

Înfrângerea împarte. Înfrângerea desface ceeace era făcut. E aici un pericol de moarte; nu voi contribui la aceste diviziuni, aruncând răspunderea dezastrului asupra acelora dintre ai mei care gândesc altfel decât mine. Nimic nu poate ieși din acest proces fără judecător. Am fost învinși cu toții...

Dacă accept să fiu umilit de propria mea casă, pot să acționez asupra casei mele. Ea este din mine, cum eu sunt din ea. Dar, dacă refuz umilirea, casa se va risipi la întâmplare, iar eu, voi păși singur, glorios foarte, dar mai zadarnic decât un mort" (Pilote de guerre XXIV).

Acest text se situează la limita extremă a înțelegerii; dincolo de ea se pășește în domeniul absolvirii. Nimeni n'ar putea să-l bănuiască de slăbiciune pe poetul acțiunii, pe cel care avea să-și semneze opera prin moartea la comenzile avionului său. Totuși celălalt mare tribun — Georges Bernanos — avea să reacționeze altfel. Refugiat în „sertão" brazilian dela „Cruz das almas", să-și verse rușinea („cuver sa honte"), el avea să fulgere biblic împotriva „imbecililor" — făcând din acest adjectiv concept sociologic: omul obtuz, fără noțiunea înaltă a onoarei creștine. Pentru noi problema atitudinii se pune deci în termenii: Bernanos ori St. Ex? Poate amândoi. Reținem cel puțin dela ultimul această constatare: imposibilitatea de a ne spăla mâinile de rușinea țării. Suntem solidari cu toate mărețiile și decăderile istoriei românești, cu eposul și cu măscările. Iar cel care e chinuit de gândul explicațiilor va trebui poate să meargă la instituții și nu la oameni. Căci: **„la ce bun să-i acuzi pe indivizi? Ei nu sunt decât drumuri de trecere... Înfrângerea, desigur, se exprimă prin falimente individuale. Dar o civilizație dospește oameni. Dacă aceea căreia aparțin este amenințată de trădarea indivizilor, am dreptul să mă întreb dece oare ea nu i-a frământat din alt aluat?**

O civilizație este ca o religie; se acuză pe sine însăși dacă se plânge de slăbiciunea credincioșilor ei. Să-i înalțe. Deasemenea dacă se plânge de ura lor. Să-i convertească. Or civilizația mea care, altădată, a adus dovezi de tărie, a înflăcărat apostoli, a frânt trufași, a liberat popoare de sclavi, n'a știut azi nici să înalțe și nici să convertească. Dacă doresc să aflu rădăcina cauzelor diferite a înfrângerii mele, dacă am ambiția să trăesc din nou, trebuie mai întâi să găsesc fermentul ce am pierdut" (Pilote de guerre XXV).

Realitățile mondiale fiind ceeace sunt, nu e desigur numai chestiune de „ferment". Deaceea oricare dintre noi va ezita — mai ales după Budapesta — să pună întrebarea, indecentă în special din partea aceluia care nu ține în mâini decât un stilou: **„Dece acest popar acceptă să fie robit și nu continuă lupta până la ultimul om? Se cade să deosebim jertfa din dragoste — care e nobilă — și sinuciderea din disperare — care e joasă și vulgară... Câțiva pot accepta să moară pentru toți, chiar dacă moartea lor e inutilă. Ea nu e niciodată. Căci ceilalți se înfrumusețează și pășesc cu ochiul mai senin și spiritul mai cuprinzător... Onoarea este iradierea nu a sinuciderii ci a jertfei"** (Citadelle CXXIX).

Și astfel ajungem la nevoia de a defini rolul nostru, cu modestia care ne-o impun, pe de-o parte premizele umilitoare de mai sus, iar pe de alta, măreția jertfelor către care nu avem dreptul să ridicăm ochii ca la Adormirea Sfintei Fecioare: **„Trebuie să vă ajutăm pe voi cei deacolo. Trebuie să vă facem liberi în pământul în care aveți dreptul fondamental să vă întindeți rădăcinile. Voi sunteți patruzeci de milioane de ostateci. În hrubele împilării se pregătesc totdeauna noile adevăruri: patruzeci de milioane de ostateci cugetă acolo noul lor adevăr. Noi ne supunem dinainte acelui adevăr.**

Căci voi veți fi învățătorii noștri. Nu ne revine nouă să aducem flacăra spirituală acelora care o hrănesc din propria lor substanță, ca ceara faclei. Poate că voi nici nu ne veți citi cărțile. Poate nu ne veți asculta discursurile. Ideile noastre — poate le veți respinge. Noi nu fondăm Franța. Noi nu putem decât să o servim. Și oricare ne vor fi faptele nu vom avea dreptul la nicio recunoștință. Nu se pot pune alături lupta liberă și strivirea în noapte. Nu se pot pune alături rolul de soldat și cel de ostatec. Voi sunteti sfinți" (Lettre à un otage VI).

Dar e ceva mai mult. Lupta noastră singuratecă are și un alt aspect. Dincolo de vànități, dincolo de „mesaje", oamenii șovăitori ce nu ne putem împiedieca de a fi caută un sprijin moral: **„Prietene, am nevoie de prietenia ta. Mi-e sete de un camarad care, pe deasupra litigiilor rațiunii, să respecte în mine hagiul acelui foc... Sunt atât de obosit de polemici, de** fanatisme! Dacă mă deosebesc de tine, de**parte de a te răni, te cresc... Dacă mai lupt încă, voi lupta și pentru tine. Am nevoie de tine pentru a putea crede mai bine în răsăritul acelui surâs. Am nevoie să te ajut să trăești"** (Lettre à un otage VI).

Concluzia? E cea a lui St. Ex, și nu avem a adăoga o singură virgulă: „Ținuta singură contează. Căci doar ea rămâne iar nu scopul care nu e decât iluzia drumețului din culme în culme, cași cum ținta, odată atinsă, ar avea un sens" (Citadelle XLIX). — Ea lasă deci fiecăruia toată libertatea acțiunii și posibilitatea de a se clasa unde va dori printre vertebratele simpatice inimii sale.

STINDARDUL

Un avertissement

Lettre ouverte adressé a Monsieur Nikita Khrouchichev, Secrétaire Général du Parti Communiste de l'U. R. S. S. par des réfugiés politiques de L'Europe Centrale et Orientale.

Monsieur le Secrétaire Général,

Convaincus que la menace de destruction totale qui pèse sur l'Humanité ne saura être écartée si l'U. R. S. S. ne réussit pas à surmonter ses réticences devant les graves problèmes qui caractérisent sur le plan mondial la crise actuelle, nous avons pris la liberté de vous écrire. Nous espérons que les vérités contenues dans cette lettre vous seront aussi utiles qu'elles vous seront désagréables.

Qui sommes-nous? — Des réfugiés politiques, hommes libres, donc, ipso facto, des anti-communistes et par conséquent des ennemis. Non pas les «ennemis du peuple» (nous sommes du peuple!), vos ennemis.

Décidés à mener à son terme une lutte que vous vous avez imposée, nous voulons, au moment de la Conférence au sommet, fixer les responsabilités; faire connaître et vous faire connaître le point de vue de nos peuples qui n'ont plus la possibilité de s'exprimer; attirer l'attention du monde sur les conséquences périllueses qu'entraînerait l'oubli de l'intolérable situation qui règne dans nos pays.

La lumière que nous projeterons sur les évènements pourrait gêner, elle ne manquera pas d'éclairer.

La conférence à quatre — due en grande partie à votre diligence — se trouve devant l'alternative: ou bien, elle apportera au monde la paix et la prospérité dans la liberté et avec justice, ou bien, alle n'aura d'autre résultat que de l'approcher dangereusement du bord de l'abime. Tout dépendra de la perspicacité et de la sincérité des quatre grands.

Pour comprendre la crise actuelle, il faut en connaître les causes, et pour la résoudre, il

(Lire la suite en 7-e page)

Coexistența pacifică

de General Platon CHIRNOAGĂ

Doctrina marxist-leninistă pe care s'a construit comunismul stalinian și-a fixat drept scop final să domine toate popoarele pământului. Conducătorii din Kremlin sunt convinși că menirea lor este să realizeze acest scop. „Istoria lumii este de partea noastră și prăbușirea regimurilor capitaliste — spun acești conducători — este inevitabilă în fața vitalității și a puterii de pătrundere a comunismului. Această prăbușire este înscrisă în cursul natural al evenimentelor viitoare, iar comunismului nu-i rămâne decât să împlinească soarta, grăbind mersul istoriei."

Pentru a grăbi „mersul istoriei" Moscova folosește mijloace multiple, dela cele mai brutale, care sunt și cele mai obișnuite și până la zâmbete și strângeri de mână. Primul eveniment cu caracter hotărîtor în schimbarea evoluției istoriei în favoarea comunismului a fost pactul germano-sovietic din August 1939. Se știe că, în acelaș timp, Moscova ducea tratative pe de o parte cu Marea Britanie și cu Franța, iar pe de altă parte cu Germania. Ultimele fiind ținute însă în cel mai strict secret, anunțarea semnării pactului Ribentropp-Molotov a provocat o adevărată stupoare. Stalin avusese atunci de ales între un pact cu puterile occidentale europene, pact care ar fi împiedecat isbucnirea răsboiului și un pact cu Germania prin care, asigurându-se acesteia spatele, i se da libertate de acțiune spre Vest. Stalin a preferat acest din urmă pact, pentrucă răsboiul care se pregătea slăbea Europa și deschidea calea comunismului. Luând cuvântul la recepția organizată de grupul parlamentar francez pentru prietenia franco-sovietică, în ziua de 25 Martie 1960, Crușciov a aprobat și a legitimat alegerea făcută de Stalin în 1939, acuzând în acelaș timp Anglia și Franța că ar fi avut atunci intenția să împingă pe Hitler în contra Rusiei.

După terminarea răsboiului, politica dusă de Stalin în problemele internaționale a fost în permanentă opoziție cu aceia a foștilor lui aliați. Epuizată economic, Europa occidentală avea nevoie de o perioadă destul de lungă de liniște, pentru a se putea reface. Din această parte deci nu putea veni nici o împotrivire serioasă față de politica agresivă a Rusiei.

Statele Unite ale Americii, cu enormele lor posibilități financiare, cu potențialul lor industrial și în plus posedând — ele singure la acea epocă — bomba atomică, nu au căutat să impună respectarea principiilor înscrise în Charta Atlnticului și în statutele O.N.U.-ului, pentrucă la conducerea supremă n'au avut oameni politici prevăzători și energici. In loc să se folosească de puterea militară covârșitoare pe care i-o da bomba atomică și să oblige astfel Rusia să intre în hotarele ei și să respecte obligațiile luate, America — plecând dela principiul că ea nu provoacă niciodată un răsboiu — a lăsat pe conducătorii comuniști să-și bată joc de puterile occidentale în toate conferințele internationale, a dat posibilitate reprezentanților sovietici să respingă orice propunere occidentală prin „Veto" sau prin „Njet" și le-a permis că calce numeroase tratate și convenții.

După ce Uniunea Sovietică a avut și ea bomba atomică, atitudinea conducătorilor ei față de puterile occidentale a devenit și mai agresivă, această atitudine având drept consecință: răsboaiele din Coreea și din Indochina, necontenite turburări între popoarele arabe și agitații în continentul african.

Această continuă ofensivă a adus Rusiei, prin pătrunderea comunismului la popoarele de culoare, succese incontestabile. China, cu cei 650 de milioane de locuitori ai ei, înainte de a deveni un pericol pentru Rusia sovietizată, constitue o formidabilă masă de manevră pentru aceasta. Se vorbește destul de mult despre amenințarea pe care ar reprezenta-o pentru Moscova o Chină puternică, industriailzată și dispunând de o mare armată. Se uită însă că aceiași Chină comunistă are în Rusia sovietică cel mai puternic aliat și sprijinitor și că — întocmai ca și Moscova. — China consideră puterile occidentale ca inamicul Nrul I. Atâta timp cât Occidentul nu este îngenunchiat, nu se poate imagina o ruptură și nici măcar o slăbire a raporturilor dintre aceste două mari puteri comuniste. Ele sunt obligate să meargă împreună și — sub acoperișul ideologiei comuniste — să cucerească lumea, după cum occidentalii sunt obligați să rămână strâns uniți în organizația O.T.A.N.-ului, dacă vor să frâneze ambițiile moscovite.

La toate actele de agresiune rusești, Vestul s'a mulțumit să răspundă cu măsuri defensive, de multe ori improvizate și niciodată suficiente pentru a obține undeva o victorie. Un rezultat s'a obtinut totuși. Rusia și-a dat seama că puterile occidentale nu se lasă intimidate și — chiar dacă, potrivit mentalității lor, nu trec la acte de agresiune hotărîtoare — nu sunt nici dispuse să se lase cucerite de comunism. Mai mult decât atât, amenințările și agresiunile rusești au avut darul să-i convingă pe occidentali că trebue să-și organizeze apărarea. Așa a luat ființă O.T.A.N-ul.

Cât timp la conducerea Rusiei sovietice a fost Stalin, brutalitatea față de occidentali a fost practicată constant și împinsă până la marginea răsboiului general.

(urmare în pag. 7)

Organizarea unor grupe de auto-apărare și integrarea refugiaților sosiți în ultima vreme sunt primele obiective ce trebue să realizăm pentru a putea ajunge la închegarea unui front al celor care vor într'adevăr să lupte pentru eliberarea țării.

Mijloacele de realizare pot fi discutate, oportunitatea trecerii la acțiunea efectivă și directă nu poate fi însă discutată.

Nu mai este timp de așteptat!

CRONICA

Basil Lapadat: Jorge Coşbuc — Universidad Nacional de Mexico, 1960.

Iată-l pe Coşbuc prezentat în spaniolă! Pe copertă, în emblema universităţii, doi vulturi duc cu superbie pe scut America latină: **Por mi raza hablara el espiritu.** S'au înălţat peste munţi acoperiţi de zăpezi şi peste girlande de cactee. La mijlocul paginii, între aripele lor, pe pieptul bănuit sub scut: numele poetului transilvănean, scris cu litere mari.

Astfel degetele mângâie cu emoţie paginele impresionantei lucrări. Coşbuc în Mexic! Portretul său desenat de un maestru transatlantic la pagina III ni-l arată transfigurat şi sumbru, arid şi prăpăstios ca Orizaba. Departe deci, bardul idilic şi oarecum hâtru, din cărţile noastre de citire; îl vom regăsi oare în text?

Intenţia autorului e vădită. Pe înţelesul cititorilor şi dascălilor mexicani înfăţişează viaţa şi opera lui Cuşbuc, ca prin acestea, peisajul transilvănean şi lumea gintei latine din îndepărtaţii Carpaţi să fie prezenţi şi să se cuibărească în conştiinţa verilor din Yucatan şi Siera Madre. De aici şi confruntarea cu poetul mexican Manuel José Othón (1858—1906). — De ce nu? Poeţi sânt amândoi. —

Dar dl. Lapadat se dovedeşte a fi un cercetător pasionat şi stăpânit de râvna cea aleasă. Monografia Domniei Sale — cea mai completă din câte cunoaştem — întrece în valoare toate studiile despre Coşbuc (inclusiv Minar) şi e cu atât mai interesantă cu cât foloseşte îndrumători utili ca D. Alonso, Croce, Kayser şi — bănuim, sub semnul discreţiei — Horia Tănăsescu. Pe aproape trei sute de pagini sânt tratate: viaţa şi, în amănunt, opera poeţului ardelean, genurile poetice, subiectivism şi obiectivism, sursele de inspiraţie ca şi probleme de stilistică de unde lipseşte Caracotsea. În patru anexe aflăm lămuriri asupra sistemului fonetic românesc, poeziile lui Strachwitz, un rezumat asupra poeziei culte şi populare româneşti (mai captivant în spaniolă decât în originalul Breazu-Puşcariu) precum şi — de ce? — un extras din Gino Lupi despre Maiorescu şi Gherea.

Ca să rămânem în nota ardeleană, vom încheia după cum obişnuieşte să-şi termine Monseniorul Tăutu inimoasele-i lucrări de ştiinţă: Laudă autorului! **pamir**

BULETINUL CĂRŢII

— DAHMS Hellmuth Günther: „Der Zweite Weltkrieg", 608 pagini, 17 hărţi, DM 29.50, în Editura Rainer Wunderlich Verlag Hermann Leins in Tübingen.

O prezentare densă a evenimentelor politice şi a operaţiunilor militare, la scara importanţei lor şi cu folosirea tuturor surselor. Asupra acestei importante lucrări, de mare interes pentru Români, vom reveni.

— HATZFELD Helmut: „Problemas estilisticos en los «Soliloquios Amorosos de un Alma a Dios» de Lope de Vega", Bogota, Instituto Caro y Cuervo, 1959.

Nu putem avea aroganţa de a-l complimenta pe succesorul lui Karl Vossler, pe maestrul ilustru al Stilisticii Idealiste care a reînoit un domeniu de cercetare. Studiile sale sunt ceeace ştie toată lumea: breviare de învăţătura. Voim să-l salutăm aici pe prietenul României, pe cel care dela Washington la Bogotoa şi la Strasbourg a scris despre unica noastră bogăţie durabilă: cuvântul. Desigur prof. Hatzfeld — exilat şi el în alte vremi — ne-a înţeles şi în şoaptă. Anul acesta va împlini 70 de ani. Îi urăm simplu şi cald: să ne stea mult şi mereu aproape.

— PROTOPOPESCU Ion: „Dicţionar Român-Spaniol, urmat de un Dicţionar de modisme şi zicale", 519 pagini, în Editura „Carpaţii", Madrid 1960.

Primul în genul său, dicţionarul acesta redactat cu multă grijă şi după o amănunţită pregătire, este o operă binevenită de care vor profita, în primul rând, compatrioţii noştri stabiliţi în ţările de limbă spaniolă. Editura „Carpaţii", condusă cu remarcabilă competenţă, cu neobosită stăruinţă şi cu foarte mari sacrificii materiale de D. Traian Popescu, înscrie la activul ei o nouă victorie.

Dicţionarul se poate comanda la: Editura „Carpaţii", Calle Villanueva 43, Madrid, España.

— SCHRÖTER Heinz: „Stalingrad ... bis zur letzten Patrone", Ediţia a 8-a revăzută, 240 pagini, cu 20 hărţi şi 80 de fotografii de stat-major.

„Ar fi lipsit de loialitate şi nedrept dacă s'ar atribui armatelor aliate lipsuri în spiritul lor de combativitate, **căci tocmai divizii româneşti, sub conducerea unor comandanţi energici şi în situaţii grele, au dovedit un remarcabil elan în acţiune.** In legătură cu aceasta, trebue spus că dealtfel numai Românii se angajaseră serios la treabă şi că, din pricina vecinătăţii Basarabiei lor cu Uniunea Sovietică, **considerau răsboiul din Răsărit ca propriul lor răsboi."** (Pag. 49: Valoarea armatelor aliate.)

Cartea aceasta, care este unul dintre cele mai zguduitoare documente, se poate comanda direct dela autor: OSNABRÜCK, Schnatgang 23, Germania. Costul ununi exemplar: 12.80 DM.

Fraţi Români! Stindardul acesta flutură pentru voi toţi. Duşmanii lui sunt duşmanii voştri. Apăraţi-l!

IMPOSTURA «CONCRETULUI»

Unul din cuvintele magice, şamaniste, ale sovietismului e "concretul" — adjectiv purificator, capabil de a înobila noţiunea idealistă cea mai scandaloasă. Zi simplu: „proect", „rezultat", „plan", „dovadă" şi ai alunecat în mocirla lui Platon; scrie „proect concret", „rezultat concret", „plan concret", „dovadă concretă" şi eşti salvat dialectic. (Bietul Traian Herseni, care pe vremuri gândea româneşte fără să se bâlbâie scrie azi despre „cercetări sociologice concrete". Cum o fi oare celălalt soi de sociologie? De când această ştiinţă s'a constituit ca atare tot „concretă" a fost cu chestionare, anchete, înregistrări, colectare de material pe teren.)

Frenezia materialistă a rusismului, în ipostaza sa trecătoare din acest veac, nu e accidentală, iar nenorocitul de Marx (anti-rus funciar) nu e total răspunzător. În peticirea hegeliană omul vulgar al stepei s'a regăsit pe sine. Aspiraţia către solid n'o poate avea decât sclavul pământurilor interioare, cel care n'a simţit fiorul metafizic pe care îl dă marea cea deschisă şi liberă. E ceeace constata cu pătrundere Alain (agnostic şi de stânga!) în rândurile următoare:

„Cei care au spus că materia ne învaţă n'au mers prea departe; de fapt fizica fluidelor e mai avansată decât cea a solidelor. În faţa oceanului învăţător, omul a conceput dansul atomilor şi al vârtejurilor. Da, ieşind din pădurile pline de zei, omul a recunoscut la marginea falezei temutul, mişcătorul dar supusul său regat. Şi atunci a îndrăznit să gândească". — Subtil elogiu al civilizaţiilor maritime pe care un mare erudit — Henri Pirenne — avea să-l ridice la nivelul teoriei. Civilizaţia europeană atârnă în două cumpene: de-o parte marea (mediterană ori atlantică) — maică de eroi şi oameni liberi — de alta, negaţia sa, continentul, matrice a tiranilor.

Pe apă, între valuri şi cer, o ceată de tovarăşi, înfrăţiţi în faţa aceloraşi pericole, devine în mod automat democratică. Ajunsă în port ea va căuta să legifereze experienţa revelată în singurătatea albastră: capitol de istorie ştiut, care începe cu o „odyssee" şi se termină cu o „republică". — Pe uscat, unde lipseşte ameninţarea naufragiului care predispune la generozitate şi dăruire, totul stă sub semnul „hambarului" care ierarhizează şi duce la desmăţ politic deseori. Nimeni şi nimic nu va putea şterge frazele fatidice cu care începe istoria rusească: apelul adresat Varegilor scandinavi de către mulţimile amorfe dela Kiev: **„Ţara noastră e mare şi bogată dar îi lipseşte ordinea; veniţi şi ne conduceţi"** (Cronica lui Nestor din 1100 A. D.).

In liberalismul britanic, reflex marinăresc şi în „sovietele de muncitori şi ţărani", vector al cernoziomului, răsună ecoul unor vechi opoziţii. În strigătele indignate ale profetului Ieremia îl recunoaştem pe omul care a meditat asupra libertăţii în faţa mării feniciene; în actele lui Salmanasar îl presimţim pe Djugaşvili, strivit moral de Caucaz. În paginile lui Quintus Curtius urmărim asiatizarea lui Alexandru. Pe măsură ce acesta se depărteaza de Mediterana se înstrăinează de libertatea hellenică pentru răzbunarea căreia trecuse Hellespontul şi se apropie treptat de **proskyneza** achemenidă, în care nu-l mai recunoaştem pe elevul lui Aristotel. Asasinarea lui Philotas, a lui Parmenion, incendierea Persepolisului, au loc departe de Egeea părintească. (În definitiv feciorul lui Filip şi al Olympiadei era un Hellen destul de suspect, cu origini continentale, epirote.) Roma a construit eternul imperiu, fără egal în justiţie şi libertate, graţie, în bună parte faptului că ţăranii Laţiului au învăţat conştiincios lecţia dascălilor-marinari: Etrusci, Fenicieni şi Greci. Marea nordică a dat naştere, independent şi paralel cu Mediterana, altei societăţi de oameni liberi, a Vikingilor. Nu din întâmplare Hamlet îşi pune problema existenţei pe stânca dela Helsingör, privind adânc în Öresund.

Dar noi? În mod superficial s'ar putea constata că civilizaţia noastră este continentală, legată de pământ. Numai în mică măsură. Noi am cunoscut „navigaţia interioară" a păstoritului. „Dreptul valah" este o instituţie ciobănească care s'a extins în valuri succesive de sub zidurile Raguzei până în Podolia. Geneza aceasta a sugerat-o Vasile Pârvan în fraze neîntrecute: „Uriaşă biruinţă a spiritului asupra materiei. Să ai putere şi strălucire, de să zdrobeşti şi să orbeşti o lume, şi totuşi, nici măcar păstorul de porci din munţii Illyrici, ori păstorul de capre din munţii Dalmatici, ori păstorul de oi din munţii Dacogetici, să nu se plece înaintea ta, să nu recunoască puterea ta, strălucirea ta, geniul tău, ci semeţ, sângerând din mii de răni, dar nebiruit, nefiindu-i teamă decât de cer să nu cadă peste dânsul, ci încolo liber ca zeii înşişi, şi punând mai presus de bogăţia şi huzurirea palatelor tale cu sclavi, sărăcia şi asprimea spaţiilor lui largi, senine şi pline de libertate pentru toţi şi întru toate, el să proclame, în cele patru colţuri ale lumii, nebiruirea, o, nu, biruinţa lui!"

Pe de altă parte folklorul şi istoria noastră sunt pline de dorul mării şi al Dunării. (Paralelism daco-romulean: pe Histru ne-au venit primele corăbii dinspre Euxinul depărtat aşa cum cele dintâi îmbarcaţii tyrrheniene au ajuns în **forum boarium** urcând Tibrul în sus.) Ce simbol înalt constituie însăşi titulatura lui Mircea: Domn al Ţării Româneşti „până la marea cea mare". Apoi, pivotul politicii lui Ştefan cel mare se sprijină pe păstrarea Chiliei şi Cetăţii Albe. În această lumină Istoria noastra îmbracă aspectul unei **fugi permanente către sud.** Însăşi „descălecarea" Principatelor nu este altceva decât o încercare de depărtare de continent: din Maramureş în valea Moldovei, din Făgăraş către Argeş. Toată Românimea interioară a pierit: în Pannonia, în Moravia, Carpaţii polonezi; numai ramurile periferice şi meridionale s'au salvat etnic şi lingvistic.

Pentru aceste multiple motive „concret" şi „materie" nu se pot acorda cu psihologia şi tradiţia noastră naţională. Alături de turme am navigat către spaţii libere, am aspirat către marea deschisă, am spus cu alte vorbe înaintea lui Baudelaire «Homme libre, toujours tu chériras la mer», am visat, am tradus reveria în instituţii şi am respins cu silă tot ce e solid şi trivial. Suntem poate ultimii romantici. Ei bine, aşa vom continua până la Ziua de apoi.

E. L.

DREPTUL LACRIMILOR

Optimistul Călinescu scrie „Despre Pathos" (dece cu „thita" şi nu cu „fita", adică „pafos" aşa cum scriu Rusnacii? minţi strâmbe, buze blege, inimi ciunge, care nu pot atinge o noţiune meridională fără a o schilodi). Şi laicul decretează testamental pe Horebul RPR-ist: „Concepţia, pe care o îmbrăţişa şi Titu Maiorescu, şi potrivit căreia marile dureri sînt prielnice creaţiei nu este adevărată ..." — Zâmbiţi şi veţi dovedi că sunteţi fericiţi! Şi unul dintre ciraci repetă mimetic, tot în „Contemporanul" — prostologhicon cum n'a avut nicicând scrisul românesc: „fericirea este o ştiinţă exactă". Nenorocitule Nietzsche, biet Wilamowitz, şi voi toţi care aţi crezut anti-călinescian că durerea e rod şi mană, că ... **Les cris les plus désespérés sont les chants les plus beaux,** aţi făcut degeaba umbră pământului.

Dacă n'ar fi tragic am putea râde de manicheismul muscal — pentrucă tot dela fonfii culturii de dincolo de Nistru provine şi această filosofie a vieţii unse cu şerbet de trandafir: „Regimul veritabil al artei este bucuria ..." Parcă am mai auzit aceste idei spuse cu alte vorbe: **Ja drugoj takoj strany ne znaju, gde tak vol'no dyšit čelovek** („Eu nu cunosc pe lume altă ţară, în care omul să poată respira mai liber").

Dacă purtătorii de rubaşcă ar fi continuat să se flageleze intim între fruntariile lor inochentiste, strigând dostoievskian că-s fericiţi, i-am fi lăsat pradă universului lor în alb şi negru, exprimat fără nuanţe, „în gura mare" (cum zice Majakovski în a sa artă poetică). I-am fi lăsat pradă superlativelor — cum să-i înveţi ce e şoapta şi susurul pe cei care ştiu numai să răcnească? — ştiind prea bine că Rusul nu-l va gusta pe Catul şi nici asinul nu-l va fredona pe Mozart. (Şi aici Calinescov să nu alerge avan cu taşca plină de numele lui Lermontov şi Puşkin, Turgheniev ori Rahmaninov. Toţi s'au adăpat la izvoare occidentale şi s'au spălat de mâlul babacilor.)

Dar „cei care ne-au dus în robie ne cereau vorbe de desfătare, ci ne porunceau asupritorii noştri: cântaţi-ne imnurile Sionului". Proletcultii au tot interesul să nu mediteze asupra experienţii Psalmistului căci ar găsi în ea, spre exemplu, aceste idei subversive: „acolo ne-am aşezat şi am plâns şi în sălcii am atârnat organele noastre". Într'un singur verset se definesc două drepturi pe care nici sălbatecul împărat asirian n'a îndrăznit să le conteste: **dreptul de a plânge şi cel de a tăcea.**

Sunt acestea noţiuni viscerale la a căror nobleţe rusismul — de ieri şi de azi — nu se va ridica niciodată. Cum să înţeleagă cei care îşi bat joc de dreptul Roman sensul adânc al recomandării împăraţilor Honoriu şi Theodosiu: **convenit istis temporibus ut justitiam inflectat humanitas** — „omenia să îmblânzească justiţia, iată datoria vremii noastre". La antipod stă ordinul P. M. R.: râdeţi, râdeţi, râdeţi! **Ut lex vincat humanitatem.** Nu se poate merge mai departe în oroare ... şi s'au găsit rapsozi să o cânte în limba vechilor cazanii. Va trebui într'o zi să facem sfeştania tuturor vorbelor româneşti spurcate.

MUSCALE*)

Mi-ai împuţit salteaua pe care te-am culcat, mi-ai murdărit apa din care ai băut şi cu care te-ai spălat. Picioarele tale se scăldau în Olt, şi mirosea până la Calafat, nobilă spurcăciune!

I-auzi! Vrea să-mi fie stapân şi să slugăresc la maţele lui, eu care nu m'am băgat rândaş nici la boierul meu. Vrea trei părţi şi din văzduhul meu, ca să răsufle în răcoarea mea numai el. Lasă-mă să-mi aleg stăpânul pe care-l vreau eu, dacă trebuie să mă robesc, nu să mă ia la jug şi bici, înşfăcat de ceafă, cine pofteşte.

Uită-te, mă, la mine! Muscale! Să ne desfacem hârtiile amândoi, eu zapisul şi hrisoavele mele, scrise pe cojoc, şi tu zdrenţele tale. Scrie pe ele Radu? Nu scrie!... Scrie Ştefan? Nu scrie!... Scrie Mihai, scrie Vlad, scrie Matei? Nu!... Păi ce scrie pe cârpele tale? Degete şterse de sânge?

Mi-a ieşit o floare'n grădină, ca o pasăre roşie rotată, cu miezul de aur. Ai prihănit-o. Ţi-ai plus labele pe ea şi s'a uscat. Mi-a dat spicul în ţarină cât hulubul şi mi l-ai rupt. Mi-ai luat poamele din livadă cu carul şi te-ai dus cu el. Ţi-ai pus pliscul cu zece mii de nări pe stânca izvoarelor mele, şi le-ai sorbit din adânc şi le-ai secat. Mocirlă şi bale rămân după tine în munţi şi secetă galbenă pustie în şes — şi din toate pasările cu graiuri cântătoare, îmi laşi cârdurile de ciori.

Începi să tremuri acum, căzătură. Aşa s'a întâmplat cu toţi câţi au umblat să-mi fure binele ce mil-a dat Dumnezeu ...

T. Arghezi (1943)

*) Acestui text i-am schimbat doar titlul. Actualitatea sa nealterată i-ar putea chiar conferi un caracter etern, situându-l în rândul atâtor proteste înalte: ... **Mulţi durară după vremuri peste Dunăre vreun pod de-au trecut cu spaima lumii şi mulţime de norod** ... Cu o singură condiţie: cuvântul scris să fie rit, cădelniţă şi potir de adevăr. Marele talent al lui Arghezi a fost însă prescură nesfinţită. Proestosul vlădică din odăjdii era doar un tâlhar de proscomidie. Din uşile împărăteşti a îngânat pe psaltichie cântece lumeşti, iar la „Mila Păcii" a făcut cu ochiul samsarului cel mai generos. Profanarea e completă. Ne trebuie o nouă târnosire a buzelor.

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI BIBLIOTECA ROMÂNĂ

Freiburg (Germania)

COMUNICARE

Secţia sud-est europeană

Ca o urmare inevitabilă a lărgirii bazei de cercetare după desvoltarea luată de Instituţia noastră, s'a creat în cadrul colecţiilor Bibliotecii Române o secţie de documentare mai amplă privitoare la ţările sud-estului european. Această secţie va cuprinde şi documentele referitoare la istoria acestor ţări precum şi evoluţia raporturilor lor cu România.

In acest sens adresăm tuturor compatrioţilor şi prietenilor noştri rugămintea de a ne semnala şi a strânge pentru această nouă secţiune: lucrări (cărţi, ziare, reviste, articole de presă, etc.) şi orice material documentar (hărţi, fotografii, stampe, etc.) în legătură cu ţările din acest sector: Austria, Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Bulgaria, Albania, Grecia precum şi Polonia, Ucraina (Rusia de sud), Turcia, etc.

In acest chip Institutul Român de cercetări îşi va întregi colecţiile deschizând noi posibilităţi de investigaţii într'un sector în care trecutul nostru istoric este atât de frecvent împletit cu cel al vecinilor.

Cunoaşterea temeinică a relaţiilor din trecut este cu atât mai necesară, cu cât evoluţia istorică viitoare impune creiarea unor noi unităţi politice şi economice, în cadrul cărora să fie garantată libera desvoltare a tuturor popoarelor.

CAZUL TEODORESCU-BRANIŞTE

In „Caete de dor", Nrul 13, d. Virgil Ierunca pretinde că T. Teodorescu-Branişte e unul „din scriitorii şi gazetarii cei mai stimaţi de poporul român." Pentru ce anume? Pentru ce scrie şi pentru ce face astăzi, în nici un caz. Atunci pentru ce a scris şi ce a făcut ieri, când înjura, în presa din Sărindar, pe toţi acei care luptau pentru România? Nu stăruim însă asupra acestui radicalism stângist a lipitoarei emerite de astăzi. Inafară de gazetărie şi literatură, Teodorescu-Branişte mai făcea şi altceva, anume **trafic de influenţă,** la Ministerul de Finanţe, în favoarea unor societăţi dubioase care jăcmăneau ţara. In privinţa aceasta, era tot atât de renumit ca şi faimoasa „damă voalată". De chestia asta n'a auzit oare d. Ierunca?

Redacţionale

— Reprezentantul ziarului nostru pentru Statele Unite este d. Locot. Eleodor Predescu, Dr. în Drept.

MORȚII NOȘTRI

Generalul de Armata Erwin **Jaenecke**, Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul" și fost Comandant al Armatei a 17-a în Kuban și în Crimeea, în compunerea căreia au intrat cel mai mare număr de unități românești, a fost un mare prieten al Românilor.

In fața Stalingradului, când a avut sub comandă Divizia a 20-a (Tătăranu, Romulus Dumitriu), în Caucaz, la Noworossisk, la Temrjuk și în Crimea, pretutindeni a știut să-și asigure colaborarea perfectă a comandamentelor noastre și a arătat o deosebită dragoste față de ostașii români. In cei 12 ani de prizonierat i-a îndrăgit și mai mult pe Români.

In fotografia de față, îl vedem alături de Generalul Dumitrache, Comandantul Diviziei a 2-a de Munte.

După o scurtă dar grea suferință, urmare a celor îndurate în prizonieratul sovietic, Generalul Janecke a încetat din viață la 3 Iulie 1960.

Drapelele și stindardele unităților românești, pe care le-a comandat, se pleacă în fața mormântului acestui soldat exemplar.

LT. COLONEL ION LUPOAIE

Născut la Bacău, la 26 Martie 1899, Ion Lupoaie a fost înălțat la gradul de Sublocotenent de Infanterie în 1917. A luat parte la bătălia dela Mărășești, fiind grav rănit. Pentru comportarea sa pe câmpul de luptă a fost decorat cu „Coroana României" cu spade și panglică de „Virtutea Militară".

In 1918, după semnarea păcii separate dela Buftea, Sublocotenentul Lupoaie pleacă cu Misiunea Berthelot pentru a lupta mai departe. In apropiere de Tiflis este arestat de bandele comuniste. Condamnat la moarte, este eliberat cu câteva ore înainte de execuție. După multe peripeții, cutreerând toata Rusia în plină revoluție, reușește în cele din urmă să ajungă în țară.

Ca Locotenent de Infanterie, participă la campania din Ungaria împotriva trupelor lui Bela Kuhn. După 1919, face serviciu în Batalionul 1 Vânători de Munte, la Sinaia. Un timp este chiar aghiotant al Prințului Carol, care comanda Grupul V. M. Sinaia-Predeal. Pe vremea „carlismului" n'a fost însă nici profitor și nici „om de casă".

In 1930, după reorganizarea Corpului de Jandarmi, Căpitanul Ion Lupoaie trece în Jandarmerie. In 1938/39 este Comandantul zonei petrolifere Ploiești, ținta tuturor încercărilor comuniste de sabotaj și turburări. Se achită în în mod strălucit de această grea misiune.

In timpul campaniei împotriva bolșevismului, îl aflăm pe Maiorul Lupoaie la Pretoratul Armatei a 3-a. Este din nou decorat cu mai multe ordine.

După 23 August 1944, Lupoaie este numit Șef al Cabinetului militar al Ministerului Comunicațiilor. In această calitate, se izbește de Gheorghiu-Dej care, încă de pe atunci, nu știa cum să dea Rușilor mai mult material rulant. Comuniștii nu-l pot ierta. In 1947 îl arestează. Supus la interogatorii fără de sfârșit, torturat în chip bestial (rămâne fără dinți), Locotenentul Colonel Lupoaie nu face însă nici destăinuire... In Octombrie 1947 evadează din pușcărie și apoi și din țară. După alte peripeții, ajunge la Paris. Soția îl urmează. Cu energie și perseverență, luptă pentru existență. El ofițerul, obișnuit să comande, este la început un mic reprezentant de vinuri. Firma respectivă, descoperind în el calități de perfect organizator, îi încredințează întreaga vânzare. In felul acesta, el are putința să plaseze o întreagă serie de compatrioți, iar pe alții îi ajută să-și facă un rost.

In cadrul comunității românești din Paris desfășoară o mare activitate :consilier al Bisericii Ortodoxe, luptă dârz împotriva acelora (sau „aceluia") care căutau sa pună această biserică în slujba unor interese străine și s'o aducă chiar sub autoritatea Patriarhiei din București; este sufletul unei viguroase acțiuni de protest care are loc cu ocazia unui spectacol dat de trupa de balet a R.P.R.-ului la Paris. Ecoul acestei acțiuni a fost atât de mare, încât de-atunci reperiștii n'au mai îndrăznit să mai apară pe scena vreunui teatru parizian.

Suferințele îndurate în temnițele comuniste, dezamăgirile și faptul că nu mai putea lucra îi scurtează viața, cu mult prea de vreme. In Iunie 1956 are un prim atac de hemiplegie în urma căruia rămâne aproape orb. Un al doilea atac îi paralizează întreaga parte dreaptă a corpului, iar un al treilea îi paralizează intestinele. Datorită constituției lui robuste, se reface ca prin minune. Iși recapătă și moralul... La 5 Mai 1960 are însă un al patrulea atac. Moare în aceiași zi, în Spitalul Militar „Villemin" din Paris, unde fusese internat prin grija foștilor lui camarazi francezi. Așa s'a stins din viață Locotenentul Colonel Ion Lupoaie, soldat viteaz și român dintr'o bucată.

OLTEA SPANACHI-VASILOSCHI
1923—1960

La șirul de morminte al exilului nostru blestemat s'a mai adăugat unul. A murit Oltica. Parcă niciodată pământul străin n'a apăsat piept mai fraged și frunte mai senină; parcă niciodată geometria cimitirelor apusene n'a furat mai multă frumusețe și n'a ascuns atâta dor. S'a stins țărănea germană cu trupul mucenicei moldovene. Noi am îngropat însă un simbol al rosturilor noastre pe aici. Năuciți de durere, cu ochii secați, așteptăm să se întâmple minunea în care abia de mai credem: să rodească și această jertfă grea, ca să ne mântuim sub semnul ei.

Cei bine informați cunosc că Oltea s'a îmbolnăvit de tuberculoză la sfârșitul războiului sub bombardamentele fărădelege, că a trecut prin nenumărate spitale și sanatorii, că, întremată, s'a dăruit picturii și că a înființat un cămin. Au cugetat aceștia vreodată că suferința ei a fost supusă unei noime adânci, că faptele și vorbele ei mișcau aștri și orânduiau lumi nevăzute de care depindem? Trupește, Oltica a sălășluit între noi. Dar sufletul ei s'a sbătut în marea durere a neamului robit. Aici și dincolo... Cum numai marile sensibilități sânt în stare, ea unea prin puterea duhului depărtări geografice și biruia granițe păzite de neoameni. Cine s'a îmbăiat în ochii ei a cunoscut că nu era acolo visare și melancolie de domniță în huzur ci serioasă petrecere cu cei batjocoriți, cei asupriți și în necaz din România. Suferea cu întemnițații, ca să le ușureze povara suferinței; sângera cu mucenicii, ca să le păstreze acestora sângele și puterea; se întorcea în somn arsă de spaime, ca să le aline celor prigoniți prigoana. Iar pentru noi, cei puși la adăpost în cutia exilului, simțea adânc, ca să ne facă mai simțiți și mai deschiși la lucrurile dincolo de burtă și miraje tehnice.

Câți dintre noi, la trecerea prin poarta mormântului, vom avea, ca ea, ochii limpezi, știind că nicio clipă n'am trădat?

Așa, privind icoanele ce le-a pictat după stricte rânduieli, vom regăsi în Maica Domnului toată grija, priveghiul și dragostea numelor valahe înfiorate de destinul pruncilor lor; sfinții, arhanghelii și toate făpturile cerești calcă și se apleacă desigur după porunca tipicului: ascunsă însă în linii și culori, se desprinde din chipurile lor marea așteptare și credința în învierea ce ne va îmbrăca pe toți — pe dispărați și pe cei căldicei, pe răi și pe drepți, pe buni și pe trădători.

Indureratului soț, micului orfan, Florin, părinților frânți din nou de voința lui Dumnezeu, după ce în război au dat cerului și neamului pe fiul erou-aviator, nu le vom aduce noi alinare. Să ne îndrepte pașii spre mormântul proaspăt. Și de vom reuși să înfrângem grijile și sbuciumul cotidian măcar pentru o clipă, vom înțelege că acolo se află îngropată singura armă totală și eficace ce o mai avem. Impotriva lui Hrușciov și a ciracilor lui din R.P.R., împotriva slugărniciei foștilor noștri compatrioți ce-au vândut țara la mezat, împotriva Satanei din noi și dintre noi.

m.

Abonamente, abonamente de sprijin, precum și sumele rezultate din vânzarea ziarului rugăm a se trimite numai prin BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK — Zweigstelle am Hauptbahnhof — Konto Nr. 21697 (Stindardul), MUNCHEN, Germania.

Atenție!
Notați noua noastră adresă:
EICHENAU
Ludwig-Thoma-Str. 9
Kreis Fürstenfeldbruck

BISERICA

EPISCOP PENTRU CATOLICII ROMÂNII DIN EXIL

La 29 Iulie 1960, Papa Ioan al 23-lea a numit pe Părintele Vasile Cristea Episcop al Catolicilor români din exil.

Călugăr augustinian-asumpționist, P. S. Cristea s'a născut la 24 Februarie 1906 în comuna Săbud din apropiere de Luduș-Mureș și este fiu de preot. Doi frați ai P. S. Sale sunt deasemenea preoți. A fost profesor de Religie la Liceul „Sf. Vasile" din Blaj și paroh în aceeași localitate până în 1947, când a preluat conducerea Colegiului român din Roma. A fost rectorul acestui colegiu până în 1950, când a primit o parohie la Florența.

Românii, catolici și necatolici, știu că inima venerabului păstor bate pentru nație și pentru țara aflată sub jug. P. S. Cristea poate fi sigur că toți îl vor înconjura cu dragoste.

Românii la Congresul Eucharistic

La slujba religioasă, oficiată în limba română, în cadrul Congresului Eucharistic Mondial, în ziua de 5 August 1960 la Biserica Sf. Elisabeta din München, au participat peste 500 de persoane. A oficiat Mgr. Gheorghe Cosma, Rectorul Misiunii Catolice Române din Franța, răspunsurile liturgice fiind date de corul condus de Părintele Vasile Zăpârțan, Vicarul Românilor din Germania. A predicat Mgr. Octavian Bârlea.

In după amiaza aceleiași zile, o reuniune a credincioșilor români, a fost onorată de prezența E. Sale Arhiepiscopului O'Hara, fost Nunțiu apostolic la București până în Iulie 1950. Participanții la această reuniune au făcut E. Sale o călduroasă manifestație de simpatie.

„Sunt recunoscător Sfintei Providențe că mi-a oferit prilejul să cunosc și să trăesc în mijlocul poporului român timp de patru ani... Este imposibil ca Dumnezeu să nu răsplătească milioanele de suferințe ale Bisericii Lui din România... Ca un dar special, cer Bunului Dumnezeu să-mi dea posibilitatea să revăd o Românie liberă și să-mi sfârșesc viața în mijlocul acestui, atât de iubit și atât de nobil, popor român."

Arhiepiscopul Patriciu O'Hara
(în ziua de 5 August 1960, la München cu ocazia Congresului Euharistic Mondial)

Se clătește pacea lumii...

Sub „pacea" cocoloșită de azi se pregătesc cele mai îngrozitoare arme pe care până acum nu le-a cunoscut pământul. Și toate acestea țind la distrugerea omenirii. „Și au văzut Domnul Dumnezeu pământul și era stricat; că-și stricase tot trupul calea sa pe pământ" (Facere, VI, 12). Apostolul Petru în epistola a II-a, ne spune: „Cerurile cu sunet vor trece, stihiile arzând se vor strica și pământul și cele de pre dânsul vor arde" (II, Petru 3, 10).

Primejdiile care pasc Omenirea sunt uriașele pregătiri militare. Apoi **morbul necredinței** care duce la demorlizare și la culmea răutăților. „Nu va lăcui Duhul meu în oamenii aceștia, în veac, pentru că trupuri sunt" (Facere, VI, 3); (adecă cugetă numai la cele trupești) pentru care fapt omenirea cade din grația lui Dumnezeu. Scopul nu este de a domina lumea, ci de a o înlesni să-și cunoască menirea la care este chemată prin „Răscumpărarea adusă nouă de trimisul cerului Iisus Cristos (T. Liturgic) și care le-a zis: „Iubiți-vă unul pe altul pre cum Eu v'am iubit" (Ioan 13, 24).

„Omul nu aparține numai acestei lumi, spiritul lui se află la frontiera lumii superioare — și nu se mărginește numai la cultură și la „progres", ci are o chemare mult mai înaltă —, și numai aceasta poate satisface cerințele spiritului nostru... **negarea lumii cerești este nimicirea omului**" (Sf. Dimitrie al Rostovului).

„Vai pământului și mării că Diavolul a pogorât la voi având mânie mare că timpul lui este scurt" (Apoc., XXII, 12).

„De trei ori s'a primejduit Omenirea: întiiu, prin călcarea poruncii; al doilea, la potopul lui Noe; al treilea, după primirea Legii, — până ce, venind Cârmaciul sufletelor CRISTOS și înfingând stindardul Crucii, a făcut liberă plu'irea noastră la ceruri" (Marele Athanasie).

Omenirea va fi distrusă prin multele invenții și arme atomice, după cum zice un proverb bătrânesc: „furnicile când pier fac aripi". Iar primejdia cea mare atunci este: „Până se vor înmulți și se va înmulți mintea" (Daniil, 12, 4). „Topitu-s'au pământul și toți cei ce locuesc pre dânsul" (Ps. 74, 8).

Conducătorii de popoare, elitele și ritorii sunt răspunzători față de omenire. Ei trebue să-și unească toate forțele spirituale pentru înlăturarea răului, — să întroneze pacea și dreptatea între popoare.

Călugării români din sfântul munte Athos, îndeamnă lumea creștină către calea cea adevărată, plină de bucurie sufletească: să deschidă mai des și cu multă căldură Vechiul și Noul Testament, în care se arată voința lui Dumnezeu, care poate aduce **iertarea** și scutirea de mari primejdii.

„Iar cei ce te iubesc pe tine Doamne, să fie ca răsăritul Soarelui întru puterea sa" (Jud. 5, 31). Nu uitați îndemnul Mântuitorului: „Indrăsniți, că Eu am biruit lumea" (Ioan 16, 33).

Ieromonah Dometie Trihenea

ASOCIATION ENCICLOPEDICA RUMANA

In Mexico, doi compatrioți, idealiști și plini de hotărâre, au luat inițiativa editării unei **Enciclopedii a Valorilor Universale Românești**, adică vor să prezinte, obiectiv și convingător, fenomenul românesc. Singuri, fără să ceară nimănui ajutoare materiale, domnii N. Petra și Horia Tănăsescu au pornit la treabă și au făcut cunoscut, prin circulări și scrisori personale, că această enciclopedie nu va rămâne doar o simplă inițiativă, chiar dacă ar fi să rămână singuri spre ținta care și-au ales-o. Dar nu trebue să rămână singuri. Avem cu toți datoria să-i sprijinim și să sprijinim tot ce s'ar întreprinde în această direcție. Credem că este inutil să mai spunem pentru ce anume trebue să-i sprijinim. Un singur exemplu: în ziarul mexican „Excelsior" din 12 August 1959 Eugen Ionescu este prezentat drept „strălucit dramaturg maghiaro-francez". Ce se știe oare (și nu numai în Mexic) despre Vasile Conta sau despre Profesorul Nicolae C. Paulescu, incontestabile valori universale românești?

Pentru orice lămuriri, rugăm să vă adresați la: Asociacion Enciclopedica Rumana, México, D. F. Calzada de Tláplam 663.

FURT NAȚIONAL SAU FOLCLORIC?

In 26 Aprilie 1953, la Paris, în marele amfiteatru al Sorbonei, a avut loc o serbare unde și-au dat concursul studenții alor 18 națiuni, prin coruri și dansuri naționale. Scopul acestei serbări a fost adunarea de fonduri în favorul studenților bolnavi de tuberculoză. Bineînțeles că studenții români și-au dat și ei concursul, prezentând trei coruri, sub aplaudele entuziaste ale celor peste 2700 de participanți.

Nu mai puțină mirare a stârnit un grup de studenți ai unei națiuni, care, atunci și-a făcut pentru prima dată apariția la Paris, în public, cu astfel de program. Erau studenții Statului Israel. Au cântat o melodie, pe care dansau. Era ceva destul de improvizat. Dar, ceea ce cântau și dansau nu era altceva, decât două hori moldovenești. Noroc că lumea pariziană cunoaște destul de bine folclorul românesc. Și mare ne-a fost surprinderea, că în decursul execuției dansurilor studenților Israelului, o voce feminină din asistență nu s'a putut reține de a nu striga: «Mais, c'est une danse roumaine»!!

Altceva mai interesant. In „Jüdische Illustrierte" din Februarie/Martie 1960, în pagina 9, sub fotografia câtorva tinere evreice dansatoare, citim: „...Allgemeiner H o r r a - T a n z von Jung und Alt während des Balles". Aci se concretizează ceva mai mult: hora este scrisă cu doi „r" = HorRa-Tanz. Poate că prin adăogarea celui de al doilea „r" biata horă a fost botezată în altă lege... Or, poate că noi nu înțelegem destul de bine favorul, că foștii noștri conaționali ne fac o frumoasă propagandă în lume, jucându-ne dansurile noastre specifice?! In orice caz, cinstit este, chiar într'o lucrare științifică, literară, sau artistică, ca ideea reprodusă perfect dintr'o altă lucrare, să se spună jos la călcâiul paginii, sau în text, autorul și opera de unde a fost copiată. La fel și cu h o r r a Israelului.

V. Bărbosu

— Fostul ostaș din R. 6 V. moto-Bălți, care ne-a scris din Paris, este rugat să ne trimită și alte informații. Tot ce ne-a comunicat până acum este interesant, dar vrem amănunte.

◆ **Răscoală.** — Un fost soldat german, care a trăit 12 ani în clandestinitate în România, ne-a comunicat că, în Ianuarie 1960, **zece ţărani** originari din câteva sate aşezate pe valea superioară a pârâului Zeletin (Nordul judeţului Tecuci) **au fost executaţi de Securitate, trupurile lor fiind aruncate**, spre vedere, **în sanţul drumului.** Aceşti ţărani ar fi fost capii unei răscoale împotriva regimului care a izbucnit în satul Coloneşti. Ţăranii au dat foc şi Gostatului din Coloneşti instalat pe moşia familiei Apostoleanu. Dealtfel şi în anul 1958, în aceiaşi regiune au fost turburări serioase (Stind.).

◇ **La Borzeşti,** în judeţul Bacău, a luat fiinţă un mare combinat petrochimic, care dealtfel nu funţionează decât parţial. In jurul acestui combinat (instalaţiile sunt executate de firme germane), comuniştii fac mare reclamă, prezentându-l drept una dintre cele mai mari realizări ale regimului de „democraţie-populară". Uită să spună însă că la Borezşti a fost, până în toamna lui 1957, un imens lagăr de deţinuţi politici, 7000 la număr, care au făcut cea mai mare parte din lucrări, nu numai la Borzeşti, ci şi la Oneşti unde s'au construit într'adevăr foarte multe blocuri de locuit. Blocurile acestea sunt arătoase, când le priveşti dela distanţă. Incăperile apartamentelor respective sunt însă nişte mizerabile cutii care seamăna mai mult a cabine de vapor. Apartamente-cutii de sardele sunt dealtfel caracteristica tuturor blocurilor de locuit pentru „poporul muncitor". Vătafii din „comitetul central" îşi clădesc palate, cu piscine şi adăposturi antiatomice (Stind.).

◆ **Reabilitarea Ancuţei Marcovici** (Ana Toma), cea mai apropiată colaboratoare a Anei Pauker, prefaţează o remaniere a „vârfurilor". Şi Gheorghiu-Dej este ameninţat să fie trecut în rezervă. Se pare că Nicolae Ceauşescu, omul de încredere al lui Nikita Hruşciov, este desemnat să-l înlocuiască pe Dej (Stind.).

◇ **Biserica Ortodoxă.** — Partidul crede că poate trece acum şi la lichidarea Bisericii Ortodoxe. Potrivit unui plan întocmit recent, numărul preoţilor va fi redus la 3000. Incepând din 1961, Statul nu va mai acorda nicio subvenţie, preoţii urmând a fi plătiţi de credincioşi. Aproape toate mânăstirile au fost închise, cu excepţia a 3—4 care sunt rezervate „turiştilor occidentali". Episcopiile vor fi şi ele reduse (Stind.).

◆ **Numeroase arestări** au fost operate de Securitate, în Martie/Aprilie 1960, printre locuitorii satelor din Raionul Târgul Ocna, în regiunea petroliferă Moineşti şi în rândurile muncitorilor dela exploatările forestiere de pe Valea Caşinului. Toţi cei arestaţi au fost trimişi la tăiat stuf în Delta Dunării (Stind.).

◇ **In oraşul Bacău,** în afară de numeroase unităţi M. F. A., sunt staţionate trupe de intervenţie M. A. I. cu un efectiv de 3000 de oameni (Stind.).

„... Nici o pravilă nu opreşte d'a întâmpina răul cu rău. Şarpele, când îţi iese înainte, dă-i cu ciomagul şi-l omoară; căci mai de multe ori te primejdueşti din muşcătura lui... Veniţi dar, fraţilor, cu toţii; că cu răul să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine; si să se aleagă din căpeteniile noastre, cari pot să fie buni, aceea sunt ai noştri; şi cu noi dinpreună vom lucra binele; ca să le fie şi lor bine, precum ne sunt făgăduiţi.

Nu vă leneviţi; ci siliţi de veniţi în grab cu toţii, care aveţi arme cu arme, iar care nu veti avea arme, cu furci de fer şi cu lănci... că ne ajunge fraţilor atâta vreme de când lacrimile noastre nu s'au mai uscat..."

TUDOR VLADIMIRESCU

(Cea dintâi proclamaţie, dată de Tudor din Padeş, la 23 Ianuarie 1821.)

Bulhacul „talentaţilor"

Lăpădatul dela Bonn, cocoţat în acelaş post şi plătit cu bani a căror restituire va fi cerută odată ţării, a făcut un nou denunţ, de data aceasta pe zece pagini.

Denunţul este îndreptat împotriva Stindardului şi conţine o serie de informaţii (false) privind trecutul „politic" al primului său redactor. In zeci (dacă nu chiar în sute) de exemplare, denunţul este trimis, confidenţial, la autorităţi şi personalităţi politice germane, mai ales la acelea care n'au reuşit să se elibereze încă de complexul antifascist. Suntem prezentaţi ca incurabili fascişti, adepţi ai unui rasism sălbatec, terorişti etc. Nici spaţiul nu ne permite şi nici nu suntem dispuşi să înşirăm aici toate aiurelile acestei puşlamale care se prezintă „om politic şi reprezentant al partidelor istorice, în exil".

Nu este însă lipsit de interes faptul că acest „inginer catolic" (altă titulatură a individului) foloseşte în denunţ termeni şi fraze întregi care au apărut şi care continuă încă să apară în „Scînteia" şi în „Glasul Patriei".

Lăpădatul dela Bonn, vorbind despre colaboratorii ziarului nostru, îi numeşte „ofiţerii ai dictaturii antonesciene", ca şi cum pe vremea aceea ar fi fost şi alţi ofiţeri **români,** care erau în afara regimului şi care nu erau legaţi de acelaş jurământ, **indivizibil, pentru Rege şi pentru Conducător...**

Fostul negustor de piei (achiziţionate şi vândute pe sub mână), care a tras chiulul la miliţie şi care a dat examenul de caporal „în particular", n'are de unde să ştie ce este un **steag,** o **flamură,** un **drapel** sau un **stindard**... Pentru el, Stindardul românesc este o expresie „fascistă", inventată de Hitler şi de Mussolini.

In subtilităţi politice şi lăsarea portiţelor deschise, „pentru orice eventualitate" lăpădatul în zăvoaiele Târnavei se dovedeşte a fi meşter mare însă. Aducând vorba despre Ion Gheorghe Maurer, neobosit dansator — pe vremuri — la „Colorado" şi în alte baruri bucureştene, apărătorul democraţiei exilate se exprimă în felul acesta: **„Fostul şi talentatul meu coleg de partid, Ion Gheorghe Maurer."** Firitisire dela „talentat" la „talentat", cu singura observaţie, din partea noastră, anume: Ion Gheorghe Maurer este membru al Biroului politic şi al Comitetului Central al Partidului Comunist din biata ţară românească care se chiamă astăzi RPR, din neghiobia unor „talentaţi" de teapa lui Lapadatu.

ive

Când este terfelită memoria acelora care au luptat şi s'au jertfit pentru o Românie mai bună, când este în joc onoarea ostaşilor care au desrobit Basarabia şi Bucovina, ostaşi care au înălţat steagul ţării pe zidurile Odesei şi au înscris pagini de epopee în Crimeea, la Nalic şi la Alagir în Caucaz; când ambuscaţi şi abjecte cozi de topor au neruşinarea să insulte pe ultimii supravieţuitori ai tragediei dela Stalingrad,

nimeni dintre noi nu mai poate sta pe „poziţii intermediare" şi nici nu poate adopta atitudini de binevoitor şi suspect neutralism.

CUVÂNTUL BASARABIEI

In manualele de istorie, scrise din ordinul comitetului central al partidului, Basarabia este amintită doar „ca un litigiu teritorial, care a fost lichidat la 27 Iunie 1940 în urma înţelegerii dintre guvernul Uniunii Sovietice şi guvernul român". Despre ultimatumul adresat de guvernul sovietic guvernului român, la 26 Iunie 1940, nu stă scris nimic în manualele de istorie reperistă.

Iată mai jos ce a declarat, în numele Basarabiei, Profesorul **Ştefan Ciobanu,** în cele două sedinţe ale Consiliului de Coroană din 27 Iunie 1940, când Carol II, rege de tristă amintire, a pus în discuţie ultimatumul sovietic prin care se cerea României să evacueze Basarabia în decurs de 4 zile:

„Provincia românească dintre Prut şi Nistru a făcut parte integrantă din vechea Moldovă dela înfiinţarea acestei formaţiuni politice româneşti. Populaţia românească din partea de Răsărit a Moldovei, numită astăzi Basarabia împărtăşeşte soarta întregului neam românesc în decursul unui şir de veacuri, până când în anul 1812 această provincie a fost smulsă mişeleşte din trupul neamului românesc şi anexată la imperiul ţarist, cu care n'a avut niciodată niciun fel de contact. Populaţia Basarabiei, formată 75 la sută din Români şi 25 la sută din minoritari aduşi recent de Ruşi, cu vreo 80.000 locuitori ruşi, are un caracter eminamente românesc. După o rezistenţă dârză a întregii populatii în contra tendinţelor brutale de rusificare şi desnaţionalizare prin colonizari şi deportări, după grele suferinţi pe care le-a îndurat din partea stăpânirii barbare ruseşti, poporul românesc din Basarabia trece prin frământările revoluţiei ruseşti din anii 1905—1906 şi 1917—1918, şi, în baza dreptului de auto-determinare a popoarelor subjugate din Rusia, se uneşte cu patria mamă. Unirea se face prin organul revoluţionar legal al Basarabiei, unire care a fost cerută încă la începutul revoluţiei din 1918 în diferite congrese ale ţăranilor şi intelectualilor. Dorinţa de a se realiza unirea a fost atât de mare, încât populaţia n'a ţinut seama că Vechiul Regat, în parte sub ocupaţie, se găsea într'o situaţie critică. Şi atunci cum s'ar putea abandona o populaţie românească, care cu atâta încredere s'a aruncat în braţele statului român?

Cum s'ar putea ceda Basarabia care şi-a arătat lealitatea şi ataşamentul necondiţionat faţă de neamul şi ţara românească şi faţă de Tron? Cum s'ar putea călca în picioare o poruncă a trecutului nostru istoric, cum s'ar putea trece peste suferinţele, lacrimile şi sângele acelora care s'au jertfit pentru realizarea idealului neamului nostru?

Chiar minoritarii şi-au arătat tot devotamentul faţă de neamul românesc, manifestat în diferite alegeri, şi în vizita regală recentă în Chişinău şi-au manifestat dorinţa de a trăi în cadrele românismului.

Sire, părăsirea Basarabiei de armatele române ar fi cea mai mare crimă naţională, căci ea ar însemna — să aruncăm populaţia din Basarabia în braţele unui neam străin şi a unui regim pe care nimeni în Basarabia nu-l doreste. Răspunsul ce trebue dat Sovietelor e: rezistentă până la sfârşit. Şi în lupta ce se va da în contra cotropitorilor, populaţia din Basarabia va fi alături de armata română."

In continuarea şedinţei Consiliului de Coroană, care s'a reînceput la orele 21, membrii Consiliului au fost interogaţi din nou.

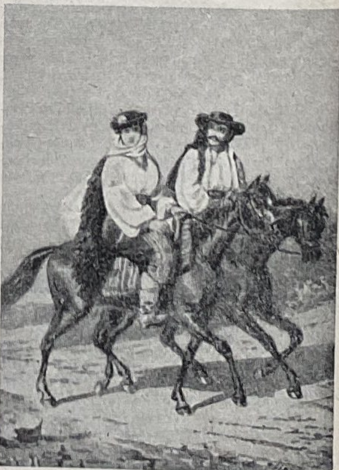
Profesorul St. Ciobanu a declarat cele ce urmează:

„SIRE,

Susţin în totul declaraţia pe care am făcut-o în şedinta dela amiază.

Conştiiţa mea de român basarabean nu-mi permite să concep ca o provincie care din punct de vedere şi istoric şi ca structură etnografică este românească, să fie cedată fără nici un gest măcar de apărare Ruşilor, ca populaţia ei să fie lăsată pradă. Acei dintre membrii Consiliului, cari susţin că această cedare va fi provizorie, se înşeală. Noi cari am simţit cisma robiei ruseşti, nu putem crede că stăpânirea rusească va fi uşor de înlăturat, că dreptatea noastră va fi restabilită. Eu cred ceva mai mult. Acei cari au urmărit evoluţia ideilor politice din Rusia din ultimul timp au putut observa că în viaţa Ruşilor sovietici s'a produs un reviriment. Dela internaţionalismul bolşevic, ei au revenit la naţionalismul cel mai autentic al Rusiei ţariste. Respectul drepturilor altor popoare este o ficţiune. Aceeaşi recrudescenţă s'a petreut şi în altă ordine de gândire a Ruşilor. Dela principiul de libertate, de autodeterminare a neamurilor, de care au făcut atâta parada comuniştii, la ei reînvie ideea veche imperialistă într'o formă cu mult mai pronunţată decât acea de sub regimul ţarist. Politica agresivă faţă de Polonia, Finlanda şi Ţările Baltice este o mărturie.

Decât să ne răşluiască ţara, bucată cu bucată, mai bine să murim cu toţii pentru un ideal al părinţilor noştri."

Abonaţii şi prietenii noştri din Franţa sunt rugaţi să achite abonamentul la ziar, trimiţând suma de 10 NF la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea menţiune pe mandat:
M. Petre Ionaşcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (Seine et Oise)
pour «Stindardul»

Pentru Stindardul românesc

LISTA Nr. 2/1960

	DM
A. B. C. Santiago-Chile	20,70
V. Alex., München, Germania	10,—
Gheorghe A. Porz-Westhofen, Germania	60,—
Anonim, Eisenstadt, Austria	50,—
Anonim, München, Germania	50,—
Otto A., München, Germania	10,—
Albert B., München, Germania	10,—
E. B., Baierbrunn, Germania	10,—
Traian B., München, Germania	20,—
Dumitru B. Dr., Hamburg-Alt., Germania	50,—
Ion B., Maior, Chicago 10, USA	82,—
Adolf B., Oberstdorf, Germania	5,—
Petru C., Preot, Vilgertshofen, Germania	10,—
George C., München-Pasing, Germania	5,—
Zoe C., Westcliff, Essex, Anglia	6,—
Dumitru C., Freiburg/Br., Germania	5,—
Gheorghe C., Köln-Sülz, Germania	15,—
D. Dr., Bebenhausen/Tüb., Germania	10,—
Anna D., Köln, Germania	2,—
E., General a. D., Bad Boll, Germania	13,—
Michael F., Pirmasens, Germana	25,—
Albrecht F., Oberst a. D., Hameln, Germ.	2,—
H. E. F. Gerlinden/Mü., Germania	5,—
Hans F., Generaloberst a. D., Germania	5,—
E. G. Prof. Dr., Tübingen, Germania	10,—
Siegfried G., Hamburg, Germania	5,—
Matthias G., München, Germania	6,—
Egon G. Dr., Bad Reichenhall, Germania	10,—
Constant. G., Lt. Av., Frankfurt/M., Germ.	120,—
Karl G., München, Germania	5,—
Anna H., Duisdorf, Germania	5,—
Erwin J., Generaloberst a. D., Germania	20,—
Wilhelm J., Eisbergen/Westf., Germania	3,—
Hermann J., Lauffen/Neckar, Germania	5,—
Gabriel I., Preot, Trenton, USA	19,77
Robert K., Stuttgart-Fellb., Germania	8,—
Otto K., Gerlinden/Württ., Germania	5,—
Alexandru K., Seatle, Wash., USA	8,28
Hans K., General a. D., Gldenburg, Germ.	5,—
Hans K., Laiz-Sigmaringen, Germania	5,—
Josef L., Wuppertal-Lgf., Germania	5,—
Dumitru V., Vaterstetten, Germania	15,—
Jakob M., Dahn/Pfalz, Germania	10,—
Mallersdorfer Schwester, Andechs, Germ.	3,—
P. M., Roma, Italia	4,—
Daniel M., Bernau/Chiemsee, Germania	5,—
Kurt M., Berlin-Wilmersd., Germania	3,—
Ilie M., Göteborg, Suedia	19,50
Fritz N., Traunstein/Obb., Germania	10,—
Nicolae O., Urexweiler/Saar, Germania	10,—
Mircea O., Freiburg i. Br., Germania	20,—
Maria O.-M., Stuttgart-Musb., Germania	15,—
Alex. P., Maior, Freiburg i. Br., Germania	20,—
Gerd P., Major, Pz.-Gren.-Batl. 72, Germ.	3,—
Mircea P., Cleveland, Ohio, USA	8,—
Aurel P., München, Germania	12,—
Gheorghe P., München, Germania	3,—
Eleodor P., Lt., New York, USA	82,—
H. R., Regensburg, Germania	5,—
Ottilie R., Graz, Austria	5,—
Werner R., Major a. D., Landau, Germania	5,—
Peter R., Berlin-Siemensst., Germania	3,—
Elisabeta S., München, Germania	5,—
Südwestfunk, Mainz, Germania	21,60
Karl Sch., Dipl.-Ing., Goslar, Germania	5,—
Georg Sch., Heidelberg, Germania	5,—
Marcel Sch., München, Germania	10,—
L. Sch., Dr., Weilburg, Germania	10,—
Michael Sch., Wallhausen/Württ., Germ,	5,—
Nick T., Youngstown, Ohio, USA	82,—
M. T.-B., München, Germania	10,—
Emil T., Marburg/Lahn, Germania	10,—
E. T., Dr., München, Germania	10,—
Gregor T., Regensburg, Germania	5,—
Petre V., Dortmund-Lütgend., Germania	5,—
Wilhelm V., Freilassing, Germania	5,—
Th. W., New York, USA	41,—
Ernst W., Nürnberg, Germania	5,—
Karl W., Generalmajor a. D., Germania	10,—
Erhardt W., Oberursel/Taunus, Germania	20,—
W. C. C., Salzburg, Austria	158,50
Franz Z., Wurmlingen, Germania	5,—
Basil G., Traunreut, Germania	4,—
Hans Ch., München, Germania	5,—
Victor S. Dr., Aachen, Germania	10,—
Mihai Sp., Stuttgart-B. C., Germania	10,—
Nicolae B., Rotterdam 21, Olanda	20,—

(urmează)

Trei procese de presă, cinci denunţuri („Stindardul, cuib de fascişti"), hărţueli de tot felul şi nevoia de a schimbat reşedinţa, ne-au pus în imposibilitate de a scoate ziarul în Mai/Iunie. Sprijinitorilor, abonaţilor şi acelora care au înţelegere pentru lupta ce purtăm le cerem iertare. In forma în care apare şi în numărul de exemplare în care se tipăreşte, „Stindardul" cere jertfe materiale care depăşesc posibilităţile noastre. Dispariţia lui ar fi însă o pierdere şi pentru acei care, până acum, n'au vrut să-l ajute. Este nedrept ca unii să profite de jertfele făcute de alţii. De data aceasta ne adresăm, în deosebi, acelora care ne citesc de ani de zile şi care nu vor să înţeleagă că ziarul acesta apare cu bani grei. In ultimul timp s'a scumpit şi tiparul... Nu cerem nimănui să-şi rupă dela gură...

Acelora care continuă să privească acţiunea noastră cu scepticism, ţinem să le facem cunoscut, deocamdată:

1. In unele seminarii de l. română „Stindardul" este obiect de studiu.

2. Materialul publicat de noi relativ la campania din Rusia a fost folosit într'o lucrare care tratează, ştiinţific, obiectiv, toate operaţiile de război, din 1941 şi până în 1945.

Lucrarea aceasta va fi tradusă în toate limbile de circulaţie mondială.

Die Standarte

Generaloberst a.D. Erwin Jaenecke †

Am 3.7.1960 verstarb in Kassel, nach kurzem aber schwerem Krankenlager, Generaloberst a.D. Erwin Jaenecke, der ehemalige Befehlshaber der 17. Armee am Kubanbrückenkopf und auf der Krim. Der 17. Armee gehörten viele rumänische Verbände an.

Schon im November 1942 kam General d. Pi. Erwin Jaenecke, als kommandierender General des deutschen 4. AK. vor Stalingrad, mit den Rumänen in Berührung und zwar mit unserer 20. Inf.-Division (Generallt. Tataranu), die bei Beketowka von einem ganzen sowjetischen Panzerkorps angegriffen wurde. Dort, vor Stalingrad, wie später auf dem Rückzug zur Tamanhalbinsel, der seewärts durch rumänische Gebirgsjäger und Reiter der 6. Kavallerie-Division (Teodorini) gesichert wurde, verstand es General d. Pi. Jaenecke ausgezeichnet, mit den Rumänen auszukommen. Immer und immer wieder tauchte er, nicht nur bei rumänischen Stäben, sondern auch bei der kämpfenden Truppe auf. Die rumänischen Soldaten liebten ihn sehr.

Und als die „Große Gotenstellung" bei Temrjuk, nach zwei Wochen tapferen Widerstandes aufgegeben werden mußte, war es größtenteils sein Verdienst, daß die Übersetzung nach Kertsch, trotz ständiger Minengefahr und heftigster Tieffliegerangriffe, fast reibungslos durchgeführt werden konnte. Das war das Unternehmen „Wiking", das am 8. Oktober 1943 abgeschlossen wurde.

Genau wie unser Staatschef Marschall Antonescu, war Generaloberst Jaenecke für eine rechtzeitige Räumung der Krim, die unnötige Verluste (auch an dem so knappen Schiffsraum) erspart hätte. Alle seine drängenden Bitten um rechtzeitigen Abtransport wurden zurückgewiesen, und schließlich wurde er selbst abberufen.

Nach dem Zusammenbruch wurde Generaloberst Jaenecke den Sowjets ausgeliefert und verbrachte 12 Jahre in der Kriegsgefangenschaft. Hier schloß sich das freundschaftliche Band zwischen ihm und den Rumänen noch enger. Als er endlich entlassen wurde und nach Deutschland kam, schrieb er uns schon nach einigen Wochen und übergab uns eine Botschaft, die wir an alle ehemaligen rumänischen Offiziere, Unteroffiziere und Soldaten übermittelt haben.

AOK 17-Bild

Generaloberst Erwin Jaeecke im Gespräch mit dem rumänischen General Hugo Schwab, der 1943/44 kommandierender General des 1. rum. Gebirgs-Korps und später (August 1944) des 7. rum. Korps war.

Diese Aufnahme wurde in Simferopol im Januar 1944 gemacht.

Es gibt kaum einen anderen deutschen Kommandeur, der so entschlossen und hartnäckig für die Ehre der rumänischen Soldaten eingetreten ist. Er überließ uns wertvolles Material betreffend die Teilnahme der rumänischen Verbände an den Kämpfen am Kuban und auf der Krim.

Sein Tod, der so unerwartet kam, hat uns alle tief ergriffen, um so mehr, als keiner von uns die weite Reise nach Leer in Ostfriesland, wo die Beerdigung stattfand, unternehmen konnte.

Wir senken unsere Fahnen vor seinem Grab und wir sind sicher, daß eines Tages eine Straße unserer Hauptstadt Bukarest den Namen von Generaloberst Erwin Jaenecke, dem Ritter des Militärordens „Mihai Viteazul", der höchsten rumänischen Tapferkeitsauszeichnung, tragen wird. Ion V. Emilian.

Um das Recht der Selbstbestimmung

Das Selbstbestimmungsrecht für alle Völker Osteuropas und für die Deutschen in der Sowjetzone wurde von den deutschen und ausländischen Sprechern bei einer Kundgebung im überfüllten Bennosaal des Löwenbräukellers in München, am 14. Juli 1960, verlangt.

Aus Anlaß der Internationalen Woche der unterdrückten Völker hatten zu dieser Veranstaltung eingeladen: die CSU, der BHE, die Junge Union, der Bund der Freiheit, der Bund der Vertriebenen, der Block junger Deutscher, der Gesamtverband der Sowjetzonenflüchtlinge, das Studentische Kuratorium für Wiedervereinigung und der Bund Christlich-demokratischer Studenten.

Für die veranstaltenden Parteien und Organisationen konnte RA Dr. Friedrich Röder, Vorsitzender des Bundes der Freiheit, als Ehrengäste u. a. den ehemaligen Bundesminister Waldemar Krafft, den früheren bayerischen Flüchtlingssekretär Jaenicke, den Landesgerichtsrat Knirsch (Bund der Vertriebenen), Oberregierungsrat Lüder vom Bundesministerium für Vertriebene, Vertreter von Bundesministerien und der Bundeswehr und die Vertreter aller Flüchtlinksgruppen in Bayern begrüssen.

Die Rumänen waren besonders stark vertreten: General Ion Gheorghe, Dr. Ilie Garneață, Dr. Vasile Zăpârțan, der Generalvikar der Rumänen in Deutschland (mit einer 22-köpfigen Trachtengruppe), Dr. Victor Apostolescu, Dr. Mușatescu, Dipl.-Ing. Traian Golea, Dr. Traian Isbașescu, Dr. Petre Valimareanu, Dr. Vasile Mailat, Andrei Nicola, Dipl.-Ing. N. Mihalcea, C. Stoian, Dr. Horia Radulescu, RA. Const. Dumitrescu, Marcel Schmidt, Leonties, Popescu, Voghel, Dipl.-Ing. Iliescu und viele andere.

Als erster Redner befürwortete Waldemar Krafft **eine gemeinsame Front aller antikommunistischen Kräfte gegen den Bolschewismus einschließl. der in Deutschland lebenden Flüchtlinge aus den Ländern Osteuropas, die besonders legitimiert seien, die Forderung auf Selbstbestimmung für ihre Völker zu erheben.**

Es sprachen dann folgende Vorstandsmitglieder des Bundes der Freiheit: Prof. Dr. Ferdinand Durcansky (Slowakei), Prof. Dr. G. von Studinsky (Ukraine) und S. Tekiner (für die muselmanischen Völker der Sowjetunion).

Zum Schluß gab Dr. Friedrich Röder, in Anbetracht der massiven Teilnahme der Rumänen, das Wort an Dr. Ion V. Emilian, Generalsekretär des Bundes der Rumänischen Verbände in Deutschland und Herausgeber von „Stindardul". Seine kurze Ansprache bringen wir an anderer Stelle. **C. S.**

Eindrücke von einer Tagung

Vom 21. bis zum 23. Juli 1960 fand in Iserlohn unter der Schirmherrschaft der Evangelischen Kirche ein Gespräch mit Vertretern der Ostkirchen über das heutige Rußland statt, an dem Priester und Laien beider Kirchen teilnahmen. Schon beim ersten Vortrag des Herrn Oleg Krassowski wurden Gegensätze deutlich, die sich immer weiter vertieften. Auf der einen Seite vertrat man die Ansicht, die Exilleute hätten ein bestimmtes Vorurteil, von dem sie nicht abgehen wollten, auf der anderen Seite war man der Meinung, die Koexistenzler und Rußland-Besucher behaupteten zu Unrecht, sie hätten sich in Rußland mit eigenen Augen von der Wahrheit überzeugen können. Es kam auch bis zum letzten Tag zu keiner Annäherung.

Die Gegensätze erreichten ihren Höhepunkt, nachdem der Herr Präses der evangelischen Kirche in Rheinland-Westfalen seinen Bericht über einen Besuch in Rußland beendet hatte. Herr Präses Wilm wollte als Christ über seine Eindrücke von den Brüdern in Christus berichten, und zwar nicht aus der Stacheldraht-Perspektive und auch nicht mit einer vorgefaßten Meinung. Er erzählte, wie dort alles in bester Ordnung sei, wie alles so echt und christlich sei, daß er in Begeisterung geriet. Der Präses hatte allerdings Pech. Unter den Anwesenden befand sich ein ungarischer Geistlicher, der in Ungarn vier Jahre lang die Aufgabe hatte, Besuche aus dem Westen zu organisieren und durchzuführen. Er berichtete, wie diese Besuche bis ins einzelne von der Partei ausgearbeitet wurden und wie echt alles auf den Nichtkenner, besonders auf den Westler wirken mußte, der die Wahrheit nicht ahnen konnte. Dieser Besucher glaubt dann, mit voller Überzeugung alles wahrheitsgemäß zu berichten. Er lügt ja auch nicht. Aber er weiß nicht, daß er meisterhaft belogen und betrogen wurde. Auf diese Weise erreichen die Kommunisten ihr Ziel. Sie finden hier ehrliche Leute, die — ohne es zu wissen — Handlanger der Kommunisten sind. Der Präses mußte sogar einige harte Worte aussprechen, nachdem ein Flüchtlings-Pfarrer ihm seine Meinung über die heutige russische Kirche gesagt hatte ... „Für uns ist die heutige russische Kirche eine sowjetische Kirche, die von Henkern und Verrätern geführt wird; sie hat die Aufgabe, die orthodoxe Kirche Rußlands zu vernichten." Der Herr Präses betonte nochmals, daß diese Menschen trotzdem seine „Brüder in Christus" seien.

Wir bedauern diese Gegensätze und wir bedauern noch mehr, daß es den Kommunisten gelungen ist, die Autorität und die Würde des Herrn Präses in Zweifel zu stellen. Nicht gegen solche Besuche, wohl aber gegen solche Besucher. Warum dürfen die Sowjets einen Kirchenleiter derartig ins Zwielicht stellen? Ist es nötig, daß der Herr Präses sich selbst erniedrigt? Was sollen seine Anhänger über ihn als einen Geprellten und Betrogenen denken? Wenn die Leiter der evangelischen Kirche unbedingt Kontakt mit der sowjetischen Kirche halten wollen, warum schicken sie dann die erste Garnitur? Warum nehmen sie sich nicht ein Beispiel an den Regierungen? Hitler und Stalin haben jahrelang stets durch allerlei zweit- und drittrangige Diplomaten verhandelt. Brachten diese Verhandlungen Ergebnisse, so wurden sie offiziell anerkannt, erbrachten sie nichts, dann wurden sie verleugnet. Wenn die evangelische Kirche sich in das propagandistische Fahrwasser des Kremls begibt, dann darf sich der Herr Präses nicht wundern, wenn die Gläubigen mißtrauisch werden. In der Ostzone ist der Kampf gegen die Kirche mit aller Schärfe angesagt und durchgeführt. Der Präses sucht jedoch kirchliches Leben und Begeisterung bei den Meistern derjenigen, die in der Sowjetzone die Vernichtung der Kirche mit allen Mitteln vorantreiben. Eine unvorstellbare Haltung.

Und noch etwas. Die Flüchtlinge können Echtes und Falsches doch besser unterscheiden, als der Herr Präses, der zum ersten Mal einen orthodoxen Gottesdienst gesehen hat. Selbstverständlich mußte ihm dieser Gottesdienst gefallen. Warum will er aber den evangelischen mit dem orthodoxen Ritus vergleichen? Damit ist doch nichts ausgesagt. Hier wäre allenfalls die orthodoxe Kirche in Rußland mit der orthodoxen Kirche in irgendeinem anderen Land zu vergleichen. Wie will der Herr Präses Echtheit und Lüge erkennen, wenn er die Materie überhaupt nicht kennt. Wir verlangen nicht, daß er öffentlich bekennt, daß er hereingefallen ist, wir bitten nur, daß er in Zukunft etwas vorsichtiger ist. **Dr. Alexander Șuga**

Auch ein Beitrag zum Weltflüchtlingsjahr?

In unserer letzten Nummer haben wir über den Bauernaufstand berichtet, der Ende Juni in **Dabuleni**, einer großen Gemeinde 32 km westlich des Donauhafens **Corabia**, ausbrach. Wir sagten damals, daß nach der Niederwerfung des Aufstandes Hunderte von beteiligten Bauern bei Nacht verhaftet wurden, um für immer zu verschwinden.

Von den an diesem Aufstand Beteiligten konnte sich einer retten. Es ist Marin **Stancuna**, der am 26. Februar d. J. 21 Jahre alt wurde, Schneider von Beruf. Es gelang Stancuna den nächtlichen Verhaftungen zu entgehen. Durch die Wälder und Auen irrend, fand er nach einigen Tagen eine günstige Stelle am Donauufer und schwamm über den mächtigen Strom nach Jugoslawien. Die Tito-Polizisten verhörten und schlugen ihn und sperrten ihn ein. Der tapfere Junge, der fest entschlossen war in die **„freie Welt"** zu gelangen, brach aus zwei titoistischen Gefängnissen aus und erreichte bei Triest italienischen Boden.

Die Italiener anerkannten ihn zwar als politischen Flüchtling, brachten ihn aber in ein Lager, wo er so lange bleiben sollte, bis er bereit gewesen wäre, nach Australien oder irgendwohin nach Südamerika auszuwandern. Stancuna wollte aber nicht nach Australien oder Südamerika, **er wollte nach Deutschland.** Weil bei ihm in Dabuleni vor dem Aufstand die Bauern nur von Deutschland sprachen. **„Nur die Deutschen könnten uns noch retten"**, sagten sie, **„viele von uns kennen die Deutschen von der Krim. In Dabuleni sind nicht wenige, die von den Deutschen das E. K. bekommen haben."** Die rumänische Division, bei welcher die Leute aus Dabuleni gedient haben, wurde auch mehrmals im deutschen Wehrmachtsbericht erwähnt.

Stancuna, der während des Krieges ein Kind war, hörte zu was die älteren Bauern sagten und als er Rumänien verließ, dachte er nur an das eine Endziel: Deutschland.

Darum wollte er nicht in Italien hinter Stacheldraht bleiben und ging über die grüne Grenze nach Frankreich. In Avignon meldete er sich bei der Polizei und erzählte seine Geschichte. Die Franzosen gingen großzügiger mit ihm um, sie sperrten ihn nicht ein. Und Stancuna wäre schließlich auch in Frankreich geblieben, wenn sich nicht jemand anderer eingeschaltet hätte ...

Für Radio Freies Europa nämlich, war einer, der an einem Bauernaufstand in Rumänien teilgenommen hat, außerordentlich „interessant". Die Leiden unserer Völker hinter dem Eisernen Vorhang stellen für diese Gesellschaft ein Hauptkapital dar. Stancuna wurde also von einem Angestellten von "Free Europe" **beraten**, sich nach Deutschland „durchzuschlagen". Man sagte ihm sogar, an welcher Stelle der Grenzübertritt am leichtesten durchzuführen sei, nämlich bei **Forbach**, und man versprach ihm in München alles für ihn zu regeln.

So kam Stancuna nach Deutschland. In München wurde er ausgefragt (seine Aussagen sind sogar in amerikanischen Zeitungen erschienen), man gab ihm 60—80 DM und — man überließ ihn seinem Schicksal. Er wurde sofort von einem bekannten Schneider engagiert und fing an zu arbeiten. Da er aber auch seine Papiere in Ordnung haben wollte, begab er sich, in Begleitung unseres katholischen Seelsorgers in Deutschland, zur Polizei. Letzterer bürgte für Stancuna, wie auch alle führenden Rumänen in Deutschland. Bestimmungen sind aber Bestimmungen. Stancuna ist kein algerischer „Freiheitskämpfer", kein Kongolese und kein sowjetischer Agent, der mit ordnungsgemäßen panamesischen oder kubanischen Papieren reist. Stancuna wurde also vom Fleck weg verhaftet und sofort in Stadelheim eingeliefert. Das geschah am Karfreitag!

Das Weltflüchtlingsjahr wurde verlängert, Stancunas Haft auch, nämlich durch einen Gerichtsbeschluß der vorsieht, daß er bis zu sechs Monaten in Abschiebungshaft gehalten werden kann (kann, aber nicht muß), bis sich die Italiener, die ihn als politischen Flüchtling anerkannt haben, entschließen, ihn wieder aufzunehmen. Die Italiener aber sind in der Beantwortung derartiger Gesuche nicht pressiert, wissen sie doch nicht einmal, wie sie für ihre eigenen Leute Arbeitsmöglichkeiten beschaffen sollen.

Stancuna sitzt also weiter in Stadelheim. Er, der einzige aus Dabuleni, der von der kommunistischen Miliz nicht verhaftet werden konnte, muß jetzt in einer Zelle, zusammen mit 2 Homosexuellen und anderen Verbrechern, die Freiheit genießen ...

Wie lange noch soll Stancuna im Gefängnis bleiben? Diese Frage wird nicht nur von uns, die wir als Soldaten nach Deutschland gekommen sind, sondern von der gesamten rumänischen Emigration gestellt. **Traian Rovinaru**

Zur Geschichte der rumänischen Armee

Die „Wehrpolitische Information" (Köln 5, Postfach 162) brachte in ihrer Ausgabe vom 21. Juli 1960 folgende Richtigstellung, die wir besonders begrüßen:

»Zu unserem Beitrag in Ausgabe Nr. 24 vom 30. 6. 1960, Seite 7, erhielten wir eine Zuschrift, die uns wichtig erscheint, zumal sie aus Kreisen der ehemaligen rumänischen Armee stammt:

Es wird nämlich gesagt: „Nach der Bildung eines geschlossenen rumänischen Staates unter der Führung des Obersten Alexander Ion CUZA im Jahre 1859 war die Organisation moderner rumänischer Streitkräfte weiterhin nach **russischem Vorbild erfolgt, trotz des Widerstandes vor allem der jüngeren Offiziere."**

Das entspricht nicht den Tatsachen.

1. Unter Fürst Alexander Ion CUZA wurde die rumänische Armee von NAPOLEON III. bewaffnet und von einer französischen Militärmission (unter der Führung des Obersten i. G. LAMY) ausgebildet.

2. Fürst CUZA beseitigte alles, was an das russische „Vorbild" erinnerte, angefangen bei den Uniformen, bei Benennungen und Vorschriften.

3. Während seiner Regierungszeit wurden rumänische Offiziere zur weiteren Ausbildung in alle westlichen Länder geschickt (auch in die Nordstaaten von Amerika), **aber kein einziger Offizier nach Rußland.**

4. Fürst Alexander Ion CUZA ist der Schöpfer unserer modernen Armee und mit dieser, **von CUZA geschaffenen Armee**, zog **CAROL I.** von Hohenzollern-Sigmaringen in den Feldzug 1877/78 gegen die Türken.

5. Die Leistungen dieser Armee vor Plevna, bei Rahova und Vidin wurden allgemein anerkannt, nur von den Russen, aus Prestigegründen, vertuscht. Darüber sprechen eine ganze Reihe von militärhistorischen Werken, darunter auch viele deutsche.

Diese Stellungnahme wird belegt durch Abbildungen, die den französisch inspirierten Aspekt der rumänischen Uniformen dieser Epoche zweifellos erkennen lassen. — Red.«

Der vor kurzem in einem Kasseler Krankenhaus verstorbene Generaloberst a. D. Erwin Jaenecke war bei den rumänischen Soldaten sehr beliebt.
Hier besichtigt er Einheiten der 6. rum. Kavallerie-Div. (Generalmajor Corneliu Teodorini) am Kuban-Brückenkopf (Sommer 1943). AOK 17-Bild

EINE RUMÄNISCHE STELLUNGNAHME ZUM THEMA SELBSTBESTIMMUNGSRECHT*)

Im Namen der Rumänen und des Bundes der rumänischen Verbände und Institutionen in der Deutschen Bundesrepublik und West-Berlin, begrüße ich die Versammlung und insbesondere die deutschen Teilnehmer.

Es ist für uns Angehörige der Völker, die in Yalta und anderswo nach Prozenten verkauft wurden, eine Ermutigung zu sehen, wie viele deutsche Männer udn Frauen, Parteien und Verbände heute Abend durch ihre Anwesenheit der Welt bekunden wollen, daß auch die europäischen Völker, die gegen ihren Willen von dem sowjetrussischen Kolonialismus unterjocht wurden, berechtigt sind, über ihr Schicksal selbst zu entscheiden.

Es ist die größte Schmach dieser Zeit, daß Länder wie Ungarn, dessen Könige heute von der gesamten Christenheit als Heilige verehrt werden, oder Polen, dessen Beitrag auf dem Gebiet der abendländischen Kultur beträchtlich ist — um nur zwei der ehemals freien europäischen Länder zu nennen, die zu Kolonien degradiert wurden — daß diesen Ländern nicht zugestanden wird, was heute jedem Kannibalenstamm in Afrika und den Sklavenhändlern am Roten Meer großzügig gewährt wird.

Heute, nach 15 Jahren des Abwartens und nachdem der Westen eine Position nach der anderen dem Weltbolschevismus preisgegeben hat, scheint dieser Westen endlich gewillt zu sein, sich zu wehren. Wenn aber der Westen sich tatsächlich retten will, muß er sich an erster Stelle auf das explosive Potential der Völker stützen, die hinter dem Eisernen Vorhang leben. Ein allgemeiner Aufstand der europäischen, ihrer Rechte beraubten Völker wird mehr Wirkung auf die Entwicklung des Roten Reiches ausüben, als jede atomare Bewaffnung und alle diplomatischen Noten zusammengenommen.

Helft uns! Helft uns jetzt, ehe es zu spät ist!
Helft uns, weil ihr euch damit selbst helft!
Hört den Ruf, der heute von mehr als hundert Millionen Europäern an Euer Ohr dringt:
Für eure Rettung, für die Rettung Europas und des Abendlandes:
Es lebe die Freiheit, für alle und über alles!

*) Siehe unsere Reportage „Um das Recht der Selbstbestimmung".

Generalversammlung

des Bundes der Rumänischen Verbände und Institutionen in der Bundesrepublik Deutschland

(U. A. R. G.)

Am 30. April und am 1. Mai 1960 fand im „Görresgarten" in München die Generalversammlung des Bundes der Rumänischen Verbände und Institutionen in der Deutschen Bundesrepublik und West-Berlin (U. A. R. G.) statt.

Durch Delegierte waren alle rumänischen Verbände, die Rumänische Bibliothek in Freiburg/Breisgau, die Organisation der Rumänischen orthodoxen Jugend, die Rumänische Orthodoxe Mission in Deutschalnd, die Rumänische Katholische Mission in Deutschland und die Rumänische Kolonie in Berlin vertreten.

Auf Vorschlag von Gesandter a. D. General Ion Gheorghe, wurde die „Stindardul"-Mannschaft als geschlossene Gruppe anerkannt und als solche, mit Stimmrecht, in den Bund der Rumänischen Verbände in Deutschland aufgenommen.

Eines der Hauptthemen, nach Verlesung des Jahresberichtes, war die Aufdeckung der Hintergründe, die zum Verzicht auf die Gedenkfeier anläßlich des 24. Januar (Vereinigung der rumänischen Fürstentümer) in Bonn geführt haben. Es wurde einwandfrei festgestellt, daß Aurel Lapadatu-Florean, Angestellter der A. C. E. N., Berufsdenunziant, der von **allen** Rumänen in Deutschland abgelehnt wird und der sogar aus seiner eigenen, von ihm selbst gegründeten Organisation, ausgestoßen wurde, der alleinige Verfasser der Anzeigen bei verschiedenen deutschen Dienststellen war, Anzeigen, in welchen führende rumänische Persönlichkeiten in Deutschland als „Faschisten" und „kriminelle Elemente" bezeichnet wurden. Es wurde außerdem festgestellt, daß die Anzeigen von Lapadatu im Wortlaut mit den Angriffen der kommunistischen Presse in Rumänien und in der Sowjetzone übereinstimmen. Auch die prokommunistische Wochenzeitung „Der Ruf" hat diese Anschuldigungen von Lapadatu wiedergegeben. Im Zusammenhang mit diesem Fall hat die Generalversammlung mehrere Beschlüsse gefaßt.

Dann nahm die Generalversammlung die Wahl des neuen Komitees vor. Die Wahlkommission wurde wie folgt zusammengestellt:
Präsident: Erzpriester Emilian **Vasiloschi;**
Stimmenzähler: Major Alexandru **Paunescu** und Andrei **Nicola.**

Nach der Abstimmung setzt sich das neue Komitee der U. A. R. G. wie folgt zusammen:

Präsident: General Ion **Gheorghe**, Gesandter a. D.
Vizepräsidenten: Gheorghe **Agrita-Acrivu** (Vereinigung der Rumänen in Nord/Westdeutschland) und
Major Gheorghe **Balotescu-Bordea** (Verein der Freien Rumänen in Deutschland)
Generalsekretär: Dr. Ion V. **Emilian** (Gruppe „Stindardul")
Prüfungskommission: Mircea **Orendovici** (Vereinigung der Rumänen in Südwestdeutschland), Andrei **Nicola** (Verein der Freien Rumänen in Deutschland) und Dr. Victor **Apostolescu** (Vereinigung der Rumänen in Süddeutschland).

Nach der Wahl hielten kurze Ansprachen: General Ion Gheorghe, Erzpriester Emilian Vasiloschi und Pfarrer Dr. Vasile Zapartan.

Am nächsten Tage, dem 1. Mai, fand ein orthodoxer Gottesdienst statt, anschließend ein gemeinsames Essen im „Görresgarten". Bei den Diskussionen am Nachmittag wurden einige Satzungsänderungen betreffend die Vertretung der einzelnen Verbände im Bund beschlossen und die Tätigkeit für 1960 festgelegt.

Der Unabhängigkeitstag Rumäniens, der 10. Mai, wurde von den einzelnen Verbänden in den respektiven Städten gefeiert. Im München „Schweizerhaus", wo der Veranstalter die Rumänische katholische Mission war, hielt Dr. Ion V. Emilian die Festrede.

Der Kongress der Rumänischen Akademischen Gesellschaft in München

Der diesjährige Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft findet vom 5. bis 12. Oktober 1960 in München statt.

Im Rahmen dieses Kongresses werden, wie schon in Rom, Mainz und Straßburg, nun auch in München zahlreiche Vorträge und Referate von rumänischen Mitgliedern der Gesellschaft wie auch von nichtrumänischen Ehrengästen gehalten.

Wir bringen hier eine erste Liste von Teilnehmern, die sich mit Vorträgen und Referaten angemeldet haben:

Rumänen:
1. Dumitru C. AMZAR (Wiesbaden)
2. Dumitru ANASTASE (Paris)
3. Zevedei BARBU (Glasgow, England)
4. Octavian BARLEA (Rom)
5. Nicoara BELDICEANU (Paris)
6. Alexandru CIORANESCU (Tenerife, Spanien)
7. I. G. DIMITRIU (Rio de Janeiro)
8. Ion V. EMILIAN (München)
9. Neagu DJUVARA (Paris)
10. Radu A. FLORESCU (St. Bernard, USA)
11. Radu R. FLORESCU (Chestnut, USA)
12. Ion GHEORGHE (München)
13. Nicolae I. HERESCU (Paris)
14. Petre IROAIE (Palermo)
15. Const. HORODNICEANU (Venedig)
16. Eugen LOZOVAN (Kopenhagen)
17. Virgil MIHAILESCU (Freiburg/Breisgau)
18. Alexandrina MITITELU (Padova, Italien)
19. Dumitru NACU (Paris)
20. Ion NICOLA (New York)
21. Theodor ONCIULESCU (Napoli)
22. Flaviu POPAN (Dorfen/Obb.)
23. Mircea POPESCU (Rom)
24. Oreste POPESCU (Buenos Aires)
25. Ion POPINCEANU (München)
26. Lucia POPOVICI (Genf, Schweiz)
27. Vasile POSTEUCA (Toronto, Canada)
28. George RACOVEANU (Freising/Obb.)
29. Ion RATIU (London)
30. Alexandru von RANDA (Innsbruck)
31. Lascar SAVEANU (Bachia Blanca, Argentinien)
32. Horia STAMATU (Madrid)
33. Alexandru SUGA (Köln)
34. Aloisie TAUTU (Rom)
35. Stefan TEODORESCU (Stuttgart)
36. George USCATESCU (Madrid)
37. Petre VALIMAREANU (Rom)
38. D. ZAMFIRESCU (Paris)

Deutsche:
39. Wilhelm GIESE (Hamburg)
40. W. HOFFMANN (Ebenhausen)
41. H. REICHENFELDER (München)
42. F. SCHÜRR (Konstanz)
43. Georg STADTMÜLLER (München)

Italiener:
44. G. BONFANTE (Genova)
45. Pietro BUONINCONTRO (Napoli)
46. Marcello CAMILUCCI (Rom)
47. Filippo DOZZI (Rom)
48. Ettore PARATORE (Rom)

Belgier:
49. Irineus DOENS (Chevtogne)

Bulgaren:
50. T. ZOTSCHEV (Kiel)

Der Kongreß wird am Donnerstag den 6. Oktober 1960 vormittags im Großen Auditorium der Universität München eröffnet und tagt bis einschließlich Sonntag den 9. Oktober in München. Am 10. und 11. Oktober wird der Kongreß seine Arbeit im Kloster ETTAL fortsetzen. Die Schlußsitzung findet am Mittwoch den 12. Oktober 1960 wiederum im Großen Auditorium der Universität München statt.

Bei jedem Vortrag werden die anschließenden Diskussionen in deutscher, französischer, italienischer oder englischer Sprache geführt.

Einladungen und Programme werden auch durch unsere Redaktion rechtzeitig an alle Interessenten verschickt.

Ein Denunziant wird von seiner eigenen Organisation verurteilt

Die „Vereinigung der Rumänen in der Deutschen Bundesrepublik und in West-Berlin" e.V. (Köln-Kletenberg, Nonenwerthstr. 6) bittet uns, folgendes bekannt zu geben:

„Die Vereinigung der Rumänen in der Deutschen Bundesrepublik und in West-Berlin hat in ihrer außerordentlichen Generalversammlung vom 12. Juli 1960, im Zusammenhang mit der Tätigkeit ihres ehemaligen Mitgliedes Dipl.-Landwirt Aurel LAPADATU-FLOREAN, folgenden Beschluß gefaßt:

1. Die Vereinigung verurteilt mit aller Schärfe die Methode der Denunziation und der Verleumdung rumänischer Persönlichkeiten im Exil.
2. Die Vereinigung verurteilt und bedauert die Tatsache, daß ihr ehemaliges Mitglied Aktionen, die den rumänischen Interessen im Exil geschadet haben, unternommen hat.
3. Die Vereinigung bedauert die Tatsache, daß sich ihr ehemaliges Mitglied durch seine Demission von der Rechenschaftslegung für seine für die rumänischen Interessen im Exil schädlichen Tätigkeit entzogen hat.

Für den Ausschuß
gez. Marin Tosca, Dipl.-Volkswirt

N. N. Zu diesem Kommunique, das ein Beweis der rumänischen Einigkeit im Exil ist, müssen wir noch folgendes sagen:

Die obengenannte Vereinigung wurde von Lapadatu selbst gegründet und er war auch ihr erster Vorsitzender.

Lapadatu wollte diese Vereinigung gegen die anderen in der Deutschen Bundesrepublik ansässigen Rumänen und hauptsächlich gegen den Bund der Rumänischen Verbände (U. A. R. G.) ausspielen. Dies ist ihm nicht gelungen. Um sich einer Ausschließung aus seiner eigenen Vereinigung zu entziehen, demissionierte er am Vorabend der außerordentlichen Generalversammlung.

Außer dieser Bekanntmachung haben wir viele Briefe von einzelnen Mitgliedern und auch von dem neu gewählten Vorstand der obengenannten Vereinigung erhalten. Aus allen diesen Briefen geht die Solidarität und die volle Anerkennung für „Stindardul" hervor und gleichzeitig die Bereitschaft der Absender, jederzeit als Zeugen zur Bekräftigung unserer Behauptungen („Mit wem wollen Sie die Freiheit retten, Herr Wenger"), aufzutreten. Wir werden wahrscheinlich von dieser Zeugenbereitschaft Gebrauch machen, weil Lapadatu uns als „Faschisten, Antonescu-Offiziere, Terroristen" usw. angezeigt hat.

Wir wissen ganz genau, welche Kräfte hinter Lapadatu stehen und von welchen Kreisen in der Bundesrepublik er unterstützt wird.

Einige von uns stehen seit mehr als 30 Jahren im Kampf gegen den Bolschewismus, **alle** von uns haben denselben Bolschewismus nicht mit Prahlereien, sondern mit der Waffe an der Front bekämpft, einige von uns gehörten sogar bis vor kurzem zu den bewaffneten Freiheitskämpfer-Gruppen in den Karpaten (wie Oberleutnant Eleodor Predescu, der eine solche Gruppe geführt hat).

Darum schrecken uns die Drohungen und Anzeigen von „Widerständlern" wie Lapadatu und seinen Unterstützern nicht. Ungebeugt und mit derselben Härte wie bisher werden wir unseren Kampf weiter führen, zum Heil Rumäniens, zum Heil Deutschlands und zum Heil Europas.

Ein Bischof für die rumänischen Katholiken im Exil

Am 29. Juli 1960 hat Papst Johannes XXIII. den Augustinerpater Vasile **Cristea** zum Bischof von Lebedo und Seelsorger der im Exil lebenden rumänischen Katholiken ernannt.

S. E. Vasile Cristea wurde am 24. 2. 1906 in **Sabud** (Siebenbürgen) geboren, war Gymnasiallehrer in **Blaj** (Blasendorf) und bis 1947 auch Pfarrer in dieser Stadt, die das Zentrum der rumänischen Katholiken in Siebenbürgen ist. Von 1947 bis 1950 war er Rektor des rumänischen Collegiums in Rom und seit 1950 Pfarrer in Florenz (S-ta Magdalena de Pazzi).

Der neue Bischof der Exilrumänen wird seinen Sitz in Rom haben.

Coexistenţa pacifică

(urmare din pag. 1)

După moartea lui Stalin, mai precis cu ocazia celui de-al 20-lea congres al „partidului" din 1956, Crusciov a adus un corectiv, enunţând principiul coexistenţei. Convins că este destul de tare pentru a sfărâma oricând şi oriunde un eventual atac occidental, Kremlinul a ajuns totuşi la constatarea că distrugerea puterii militare a Vestului nu este posibilă... Dacă, pe plan militar, nu se poate obţine o hotărîre definitivă, războiul urmează deci să fie scos — cel puţin deocamdată — din rândul mijloacelor pentru impunerea voinţei în problemele internaţionale. In locul războiului, rămâne deschisă calea propagandei. Ca doctrină, comunismul s'a dovedit a fi atrăgător în ţările unde nu este aplicat... Printr'o prezentare favorabilă a principiilor lui, de către adepţi îndoctrinaţi, comunismul poate pătrunde în toate clasele sociale. In Vest, mulţi cred că teroarea, munca forţată, închisorile, campurile de concentrare şi sclavia din ţările de sub regim comunist nu sunt altceva decât arme de propagandă occidentală, „exagerări", dacă nu chiar „invenţii"... Credinţa aceasta este rezultatul propagandei comuniste care nu face victime numai în rândurile celor săraci, atraşi de mirajul unei vieţi îmbelşugate promisă de comunişti, ci şi printre intelectualii care au posibilitatea să se informeze... Cu ajutorul partidelor de obedienţă moscovită, cu ajutorul simpatizanţilor şi acel al uneltelor infiltrate în fel de fel de asociaţii şi grupări, folosindu-se chiar de oameni de bună credinţă, având la dispoziţie imensa reţea de spioni şi brigăzile de agitaţie ale tuturor partidelor comuniste şi comunizante din ţările occidentale, conducătorii comunismului duc o acţiune de propagandă fără precedent. Dar această propagandă, oricât ar fi ea de abilă, îşi pierde mult din efect atâta timp cât asupra lumii planează ameninţarea unui război. Deci, contrar tacticei lui Stalin care ţinea lumea într'o permanentă încordare, sub presiunea unei stări premergătoare războiului, comuniştii vor să convingă acum aceeaşi lume că nu va mai fi război. Aşa a fost născocită **„coexistenţa pacifică"**. Hruşciov nu poate revendica paternitatea acestei idei. „Dacă din cauza unui echilibru de forţe şi a unei stabilităţi economice favorabilă puterilor necomuniste — **spune Lenin** — nu se pot provoca revoluţii şi nici nu se poate face un război, să se caute prin toate mijloacele a se obţine încrederea acestor puteri... pentru a le slăbi astfel forţa lor militară... Asigurarea unei perioade de pace de lungă durată, poate să împingă parlamentele ţărilor de democraţie occidentală — sub presiunea unei opinii publice doritoare de pace şi aspirând la o stare materială tot mai bună — să renunţe la bugete militare încărcate, pentru a da o desvoltare mai mare vieţii economice. In asemenea împrejurări, trebue să se creeze un climat de bună înţelegere şi să fie risipită teama de război..."

Ce înţeleg Ruşii prin coexistenţă pacifică?

Când regimul comunist a pus stăpânire pe întreaga Rusie ţaristă, după distrugerea armatelor lui Colceag, Wrangel şi Denikin, acest regim a avut nevoie de o lungă perioadă de linişte pentru a se putea consolida în interior. Atât Lenin cât şi Stalin s'au văzut obligaţi să aplice principiul coexistenţei pacifice, acceptând frontiera de Est a Finlandei până în apropiere de Leningrad, independenţa celor trei state baltice şi realipirea Basarabiei la România. Războiul purtat împotriva Poloniei în 1919—1920 terminându-se cu înfrângerea armatelor lui Budjenny, Ruşii au recunoscut independenţa Poloniei şi graniţele pe care această ţară le-a avut până în 1939.

In aceeeaşi epocă, adică în 1920, un corespondent al ziarului american „New York Evening", întrebând pe Lenin care sunt bazele păcii între Rusia sovietică şi America, a primit următorul răspuns: „Imperialiştii americani să nu se atingă de noi, atunci nici noi nu-i vom atinge." Iată cea mai simplă formulare a coexistenţei pacifice...

In 1939/41, când situaţia internaţională îi era favorabilă, Stalin n'a stat o clipă pe gânduri şi a făcut război Finlandei; a înghiţit cele trei ţări baltice, a ocupat jumătate din Polonia şi ne-a răpit Basarabia... Stalin a fost atunci exact în nota teoriilor lui Lenin.

Situaţia mondială de astăzi obligă din nou pe conducătorii sovietici să treacă la coexistenţa pacifică. La congresul al 20-lea al partidului şi înainte de plecarea în Statele Unite (August 1959), Hruşciov a declarat că prin coexistenţă pacifică se înţelege renunţarea la război ca mijloc de reglementare a chestiunilor în litigiu, neamestecul în afacerile interne ale altor ţări în scopul de a le schimba regimul sau modul de viaţă şi angajamentul tuturor statelor de a nu viola integritatea teritorială şi suveranitatea altora, sub nici o formă şi sub nici un pretext. Şi mai departe, a spus Hruşciov: „Coexistenţa statelor cu sisteme sociale diferite, nu înseamnă să se izoleze unele de altele prin ziduri înalte; nu este vorba de o viaţă paralelă din care războiul este absent, dar care prezintă totuşi o ameninţare în viitor. Coexistenţa pacifică poate şi trebue să se transforme în întrecere pacifică pentru satisfacerea mai bună a nevoilor omului. Esenţialul este menţinerea pe poziţiile luptei ideologice, fără să se recurgă la arme..." Amintind că, datorită tehnicei militare actuale şi forţei uriaşe de distrugere a bombelor atomice sau cu hidrogen şi a fuseelor intercontinentale sau spaţiale, în lume nu mai există niciun punct invulnerabil, Hruşciov ajunge la concluzia: „Ori coexistenţă pacifică, ori războiul cel mai distrugător..."

Desigur, după părerea lui Hruşciov şi a altor şefi comunişti, întrecerea pe bază de coexistenţă se va termina cu victoria comunismului: „După cum capitalismul a luat locul feodalismului, tot astfel comunismul va înlocui capitalismul..."

Teoriile acestea au fost expuse, parţial sau integral, în repetate rânduri, în scopul de a convinge popoarele occidentale că Rusia nu mai vrea război. Şi totuşi, în această „perioadă de aplicare a coexistenţei pacifice", Rusia comunistă nu s'a dat în lături dela ameninţări şi dela acte de violenţă asupra altor ţări, ori de câte ori interesele imperialismului rusesc a cerut aceasta. Astfel, Kremlinul a trimis scrisori de ameninţare guvernelor care acceptau instalarea de baze atomice pe teritoriul ţărilor respective şi tot el a zdrobit sângeros revolta poporului ungar, a susţinut revoluţia din Irak, a provocat criza Berlinului etc. Toate acestea sunt amestecuri flagrante în treburile interne ale altor ţări, amestecuri care contrazic total principiile coexistenţei pacifice. Hruşciov însă îi trage înainte cu „coexistenţa pacifică".

Tot pentru a convinge lumea capitalistă de buna credinţă a Kremlinului, Hruşciov a expus în faţa adunării O.N.U.-ului, la 18.9.1959, un plan de dezarmare totală în 4 ani. „Pentru a împiedeca alunecarea omenirii spre prăpastia unui război — a spus Hruşciov — este necesar să se excludă chiar posibilitatea declanşării războiului. O pace definitivă nu poate să existe, atâta timp cât există armată, aviaţie şi marină de război, arme nucleare şi fusee, atât timp cât există state-majoare care pregătesc planuri de război şi cât timp tineretul începe viaţa prin instrucţie militară..." Deci nu este altă soluţie decât dezarmare totală. Şi pentru ca nimeni să nu-şi violeze angajamentul, Hruşciov propune un control cu participarea tuturor ţărilor şi care că fie în raport cu dezarmarea. Când dezarmarea va fi totală şi generală, atunci şi controlul va fi total şi general.

Asupra acestei propuneri sunt câteva consideraţii de făcut.

Nu numai Rusia, dar şi marile puteri occidentale s'au pus de acord, de mai mulţi ani, să considere dezarmarea ca cea mai importantă şi mai urgentă problemă de rezolvat, dat fiind enormele cheltueli necesare inarmarilor şi ţinând seama de distrugerile imense şi inevitabile care ar fi provocate de un război în împrejurările actuale.

Este evident că prin realizarea dezarmării generale şi totale, aplicată conştiincios, cu bună credinţă şi încredere de toţi partenerii, n'ar mai practica decât o politică cu mijloace paşnice, iar imensele bugete militare ar fi îndreptate spre scopuri constructive. Cu bună ştiinţă însă, uită că popoarele nu se înarmează de plăcere.

In epoca noastră, o bună parte din omenire se află sub stăpânirea adepţilor unei ideologii revoluţionare, agresive şi imperialiste. Erijaţi în conducători, aceştia ţin în sclavie, de ani de zile, naţiuni care au dreptul la libertate, provocând în acelaş timp turburări în alte părţi ale lumii pentru a slăbi rezistenţele şi pentru a putea să-şi întindă tentaculele. Ei dispun de o forţă militară uriaşă care apasă ca o grea ameninţare asupra altora. Agresivitatea lor în politica externă, a obligat pe occidentali să se înarmeze. Deci cauza înarmării stă în nedreptăţile făcute popoarelor sclavizate şi în necesitatea supremă de a salva libertatea popoarelor nesupuse încă puterii comuniste... Inarmarea nu este un scop, ci un mijloc, la care nu se poate renunţa atât timp cât n'a dispărut cauza care l-a produs. Ori, până acum, Kremlinul nu numai că n'a renunţat la stăpânirea lumii, dar nu pierde nici o ocazie ca s'o spună tare şi răspicat. Astfel, într'o cuvântare ţinută la Varşovia în 1956, Hruşciov a spus: „Evident, **trebue să se înţeleagă că nu putem coexista la infinit. Unul din noi trebue să cadă în mormânt.** Noi nu vrem şi nici ei (occidentalii) nu vor. Atunci ce este de făcut? **O să-i împingem în mormânt.**"

Despre popoarele subjugate din Europa orientală nici nu se mai pomeneşte în discuţiile diplomatice. Cel puţin comunicatele oficiale, publicate după întrevederi foarte importante, vorbesc despre dezarmare, despre problema Germaniei şi a Berlinului, despre ajutorarea popoarelor „înapoiate" (vezi Congo), despre aranjamente economice, culturale şi ştiinţifice, dar nu suflă un cuvânt privitor la găsirea unei soluţii de eliberare a celor 120 de milioane de sclavi care trăesc între Marea Baltică şi Marea Neagră. Dispuşi să accepte coexistenţa pacifică, occidentalii recunosc, în mod tacit, cortina de fier ca frontieră între două sisteme de viaţă.

Totuşi, nu este mai puţin adevărat că nici un fel de încredere nu există între conducătorii celor 2 sisteme. Ori dacă nu este încredere, nu poate fi nici dezarmare. In declaraţia privitoare la dezarmarea totală şi generală, Hruşciov a spus că atunci când nici o ţară nu va mai avea posibilitatea de a declanşi operaţiuni militare contra altor ţări, relaţiile internaţionale se vor desfăşura sub semnul încrederii. Această afirmaţie nu are nici o bază logică. Dacă doi oameni care se supectează reciproc de rea credinţă, înarmaţi cu ciomege ca să se apere sau să atace, sunt obligaţi la un moment dat, din anumite motive, să renunţe la folosirea acestor unelte de luptă, nu înseamnă că a dispărut şi suspiciunea dintre ei.

Increderea este bazată pe loialitate, pe corectitudine şi pe dreptate. Şi între popoare, ca şi între oameni, nu există încredere decât acolo unde dreptul fiecăruia este respectat. Când cineva calcă dreptul altora, nu poate prin aceasta deştepa încrederea. Deci nu dezarmarea va aduce încrederea faţă de Rusia, ci redarea şi respectarea — de către aceeaşi Rusie — drepturilor popoarelor, astăzi oprimate. Cum poate oare avea cineva încredere în cuvântul lui Hruşciov când, pe de o parte, invocă neamestecul în treburile interne ale altor popoare drept principiu al coexistenţei pacifice, iar, pe de altă parte, tot el nu lasă atâtor popoare libertatea să se organizeze cum vor şi cum le place? Iar când unul din aceste popoare încearcă, prin revoltă, să-şi recâştige libertatea, atunci, în numele dreptului de apărare a socialismului, nu pregetă să-l zdrobească cu puterea militară. Aşa dar nu se poate ajunge la o dezarmare reală, atâta timp cât există probleme politice internaţionale care nu şi-au găsit soluţia naturală, conform dreptului ginţilor şi principiilor morale. Nimic mai logic deci că, de ani de zile, în discuţiile privitoare la dezarmare nu se înregistrează decât rezultate negative. Toţi îşi dau seama că nu se poate dezarma, dar din motive de propagandă se ţin nesfârşite conferinţe, când în 4, când în 10, se taie firu'n patru şi se fac declaraţii, afirmându-se importanţa „primordială" a dezarmării. In acest timp toţi se'narmează, până'n dinţi...

Când a venit cu propunerea dezarmării totale şi generale la O.N.U., Hruşciov a pus în funcţie o piesă grea din arsenalul propagandei comuniste. Ce poate dovedi oare mai mult dorinţa renunţării la război, decât acceptarea dezarmării?

Unii, foarte numeroşi, sunt dispuşi să primească orice li se prezintă ca element constructiv de pace; aceştia se lasă uşor influenţaţi de asemenea propunere şi astfel scopul urmărit de comunişti este atins: se creează un curent de opinie care poate, la un moment dat, să influenţeze hotărîrile guvernului respectiv, în sensul dorit de Kremlin...

Propaganda este acum arma cea mai puternică a conducerii comuniste, iar subiectul preferat este pacea. De ani de zile se desfăşoară o imensă activitate propagandistică **pentru pace**, propagandă susţinută de comuniştii din toate ţările şi de afiliaţii lor care poartă nume de „savanţi progresişti", „federaţii mondiale de studenţi", „jurişti democraţi", „organizaţii internaţionale de ziarişti" etc. etc. Reuniuni şi congrese cu tema „pace" se succed în serii...

Chiar şi Stalin punea mari speranţe în succesul unei asemenea propagande. In ultima lui lucrare „Probleme economice ale U.R.S.S.-ului" (1952) afirma că lupta pentru pace poate fi transformată într'o mişcare pentru răsturnarea guvernelor capitaliste... Acesta este adevăratul sens al coexistenţei pacifice.

La popoarele occidentale, problema dezarmării mai are şi un alt aspect. Dezarmarea, în cadrul acestor popoare care se conduc după principii democratice, popoare lipsite de disciplină şi de o ideologie unitară, va atrage în mod incontestabil şi o **dezarmare morală**. Lipsite de ţel, în afară de orice etică, preocupate de a trăi cât mai bine şi cât mai comod, stăpânite de un egoism materialist peste măsură de exagerat şi având, pe de asupra, şi asigurarea că, datorită dezarmării, nu va mai fi nici război, aceste popoare nu-şi vor da seama de primejdia stăpânirii ruso-comuniste decât când va fi prea târziu şi când nu se vor mai putea apăra.

Amorţind, prin coexistenţă şi dezarmare, vigilenţa şi posibilităţile de reacţiune ale Occidentului, ruso-comunismul îşi rezervă dreptul — ca partea lui şi numai a lui — de a pătrunde în toate părţile Vestului, în timp ce acesta din urmă nu poate afla ce se petrece sub dictatura rusească decât în măsura în care îi este îngăduit de... Kremlin. Opinia publică occidentală, insuficient pregătită pentru a face o comparaţie între democraţia vestică şi dictatura orientală, poate fi uşor victima activităţii agenţilor comunişti. In acelaş timp, Occidentul nu poate spera să aibă nici cea mai mică influenţă asupra populaţiilor dominate de comunism, fiind lipsit de posibilitatea luării unui contact direct cu aceste populaţii.

Coexistenţa pacifică nu este aşa dar o formulă de viaţă, într'o pace justă şi armonioasă. Pentru realizarea unei astfel de formule, ambele părţi trebue să fie de acord. Ori, Moscova vrea o coexistenţă care să-i aducă recunoaşterea dreptului de a stăpâni, ţările din Estul european, care să-i dea libertatea de a submina regimurile din ţările occidentale şi, în sfârşit, care să-i dea posibilitatea să răstoarne regimurile burgheze şi să le înlocuiască prin regimuri comuniste.

Ce poate face Occidentul în această situaţie?

In primul rând, nu poate renunţa la înarmare. O.T.A.N.-ul este deocamdată pavăza ţărilor libere.

Totdeodată se poate da o desvoltare mai mare propagandei anticomuniste şi antiruse, organizându-se, pe baze mai solide şi pe principii mai sănătoase, această propagandă. Comunismul se sprijină pe o doctrină de viaţă a popoarelor, doctrină care, prin formularea ei, atrage mulţimile, dar care, în aplicare, a devenit cea mai cumplită tiranie. Totuşi fanatismul acelora care propagă această doctrină, în Occident, reuşeşte însă să transforme sclavia, celor care zac sub jugul ruso-comunist, într'un paradis promiţător pentru acei care n'au cunoscut încă acest jug. **Acestei doctrine trebue să i se opună o altă doctrină. Democraţia şi anticomunismul nu sunt doctrine.** In faţa materialismului comunist, imoral şi ateu, dispreţuitor al libertăţii popoarelor şi a drepturilor omului, să se opună pavăza moralei creştine şi a demnităţii umane. Să se scoată, din cartoanele dosarelor, principiile Chărţii Atlanticului pe baza căror a s'a câştigat cel de-al doilea război mondial şi **să se ceară aplicare integrală a acestor principii, înaintea oricărei alte discuţii despre dezarmare sau despre cine ştie ce probleme „economice", „culturale" sau „ştiinţifice".**

Să se renunţe la principiul cinic al lui W. Churchill „In politica externă nu există morală", datorită căruia a fost creiat haosul de astăzi. Dacă oamenii se conduc între ei după legi morale, cu atât mai mult raporturile dintre naţiuni trebue să se bazeze pe aceleaşi legi. Numai aşa se va putea restabili ordinea în lume şi **numai aşa** vom putea avea o pace adevărată.

General Platon Chirnoagă

Un avertissement

(Suite de la première page)

faut les éliminer. Rien de plus simple. Ce qui est moins simple, nous le concédons, est que les quatre puissent se mettre d'accord sur les vraies causes. C'est là question d'honnêteté. Pour notre part, nous essayerons de regarder les choses objectivement, sans passion ni parti pris.

Si, pour comprendre l'orientation générale des événements actuels, nous remontons leur cours, nous arriverons inévitablement au même point, à leur unique source: la conférence de Yalta: là où le crayon bleu de **W. Churchill** se délecta à barbouiller sur la carte de l'Europe le plan funeste des «zones d'influence». C'est là l'origine de nos malheurs: dans cette profanation de la mémoire des martyrs trompés. Après une guerre sagnlante, menée au nom de la liberté et de la justice, ce n'était pas de la politique, c'était de la prostitution... Pour la décharge de **Churchill**, il faut reconnaître que lui, en bon homme d'affaires, n'avait pensé qu'à l'influence économique. Pourtant, cette conception mercantile n'a point empêché Staline de donner aux «zones d'influence» une interprétation «sui generis»!!.

L'Europe Centrale et Orientale fut envahie, et, tandis que, l'ingénu Occident démobilisait, dans chaque pays occupé par l'Armée rouge, l'opposition nationale était exterminée, des régimes communistes étaient imposés. Puis, toute liaison avec le Monde libre fut coupée. Le rideau tomba sur des souffrances, des misères et des crimes que nous n'avons pas besoin de nommer. Vous l'avez fait pour nous au XXème Congrès du P. C. de l'U. R. S. S.

Une nouvelle forme de colonialisme prit ainsi naissance — au cœur de l'Europe. Et les puissances occidentales continuaient à désarmer... Il fallut le fracassant Coup de Prague et le Blocus de Berlin pour que le Monde libre, aveuli, saisit toute l'ampleur du nouvel impérialisme. La course aux armements commençait. Des deux côtés, la propagande se déchainait. La haine s'installait dans les âmes. Sur l'échiquier mondial, les pions changés, la guerre continuait...

La mort de Staline et votre courageuse attitude face aux méthodes staliniennes suscite dans le monde un grand espoir. Malheureusement, il fut vite déçu. Le peuple de Budapest crut en vos paroles et l'Humanité prit le deuil.

Voilà les faits, Monsieur le Secrétaire Général.

On peut tourner les choses comme on voudra, il n'est pas d'autre explication de la tension internationale, il n'est pas d'autre menace de conflagration universelle que l'impérialisme soviétique. Par la faute du communisme, le corps de l'Humanité a été brisé. Le monde, l'Europe, des pays, des familles — tout a été coupé, partagé, déchiré, séparé.

Cette situation dangereuse, parce qu'anormale, ne peut plus durer. Il faut que l'Europe retrouve son unité, il faut que nos peuples recouvrent leur liberté, il faut que les membres des familles divisées se rejoignent. Si l'U.R.S.S. veut réellement la paix, il n'est pas d'autre voie pour y parvenir, que celle du droit des hommes et des peuples d'être eux-mêmes, seul

(Lire la suite en 8-e page)

Im Gefängnis gestorben

Wie aus mehreren Berichten, die uns aus Rumänien erreichten, hervorgeht, starben folgende Generäle der rumänischen Armee vor kurzem in kommunistischen Gefängnissen: Generalleutnant Gheorghe **Potopeanu**, der die 1. Grenzjäger-Division vor Odessa kommandierte und später Gouverneur von Transnistrien war; Generalmajor Radu **Davidescu**, Chef des Militärstabes von Marschall Antonescu und Generalmajor Nicolae **Dragomir**, der letzte Stabschef von Generaloberst Avramescu.

Wir erfahren außerdem, daß Generalleutnant Nicolae **Șova**, ehemaliger Kommandeur der 1. Garde-Division bei Tziganga und bei Kagarlick, schon vor mehreren Monaten im Gefängnis gestorben ist.

Generalleutnant Nicolae Șova ehemaliger Kommandeur der 1. Garde-Division

KURZNACHRICHTEN AUS RUMÄNIEN

Kein Wasser. Einige Stadtviertel von Bukarest, u. zw. Floreasca, die Calea Rahovei und die Grigore-Alexandrescu-Straße, sind seit einiger Zeit ohne Wasser, da an den Leitungen Reparaturen durchgeführt werden. Die Bevölkerung dieser Stadtviertel ist gezwungen, sich unter zu Hilfenahme von Eimern und anderen Gefässen, aus den benachbarten Stadtvierteln der Hauptstadt mit Wasser zu versorgen.

Dem Festungskommandanten ein Schnippchen geschlagen. Ein ehemaliger Häftlig der mittelalterlichen Festung von Aiud, einem der berüchtigsten Gefängnisse Rumäniens, erreichte die freie Welt und schilderte, wie es ihm, zusammen mit fünf anderen Gefangenen, im Jahre 1957 gelang, aus der Festung zu entkommen. Der Festungskommandant wurde durch einen telefonischen Anruf, angeblich vom Ministerium des Inneren in Bukarest, davon verständigt, daß einige Offiziere der Sicherheitstruppen am folgenden Tage in Aiud eintreffen würden, um 6 Häftlinge zum Verhör nach Bukarest zu bringen. Nach Beendigung des Gesprächs rief der Festungskommandant ins Ministerium des Inneren zurück und erhielt die gewünschte Bestätigung des Befehls. Am nächsten Morgen erschienen in der Festung: ein General, ein Oberst, zwei Majore und ein Hauptmann der Sicherheitstruppen und ein Lastkraftwagen voll Soldaten. Einer der Festungsoffiziere rief noch einmal das Innenministerium an, erhielt nochmals die Bestätigung des Befehls und eine scharfe Rüge, weil er über den Kopf des Festungskommandanten hinweg gehandelt hatte. Die 6 Häftlinge wurden also herausgegeben und verladen.

Einige Stunden später erst entdeckte man, daß die Telephonleitung etwa 2 km von Aiud entfernt unterbrochen war. Zwei Männer im Arbeitsoverall hatten die Leitung angezapft und alle Anrufe der Festung 24 Stunden lang „erledigt".

(Free Rumanian Press Agency,
4 Holland Road, London W 14)

Achtung! Unsere neue Anschrift:
EICHENAU
Ludwig-Thoma-Straße 9
Kreis Fürstenfeldbruck.

Eine Feststellung der Technischen Hochschule in München

Im Zusammenhang mit dem Artikel „Kommunistische Kundgebung in der T. H. in München" in Nr. 45/46 unserer Zeitschrift, teilt uns Prof. Dr. J. Heinhold, Pressereferent der Technischen Hochschule München, folgendes mit:

„. . . Die Technische Hochschule legt Wert auf die Feststellung, daß die Mensa nicht von der Technischen Hochschule verwaltet und vermietet wird, sondern vom Studentenwerk München, Veterinärstraße.

Ich darf Sie bitten, einen diesbezüglichen Hinweis in Ihrer Zeitung zu bringen.

Hochachtungsvoll
gez. J. Heinhold."

Wir freuen uns, daß sich die T. H. mit diesen Zeilen von dem denkwürdigen Münchner „Diskussionsabend" der beiden Sowjetdiplomaten Timoschenko und Sergejew distanziert.

Gibt es noch bewaffnete, antikommunistische Gruppen in Rumänien?

Unter dem Titel „Gesetz, Terror und Widerstand in Rumänien" hat die französische Zeitschrift **«Preuves»** ein Sonderheft (Juni 1960) herausgegeben, in welchem ausführlich über den aktiven und bewaffneten Widerstand in Rumänien berichtet wird. «Preuves» bezieht sich hauptsächlich auf **offizielle** Dokumente und sagt u. a.:

„Die offiziellen Dokumente sind selten und wir mußten bis September 1958 warten, bis das bezeichnendste dieser Dokumente veröffentlicht wurde, das Dekret Nr. 398 (27. 9. 1958), das einen Spezialorden stiftete, welcher **„die außerordentlichen Verdienste im Kampf für die soziale Ordnung und den Staat"** belohnen sollte. Paragraph 1 dieses Dekretes bestimmt, daß diese Auszeichnung an „Armeeangehörige und Zivilisten verliehen wird, die sich im **effektiven Kampf** gegen Gegenrevolutionäre und Klassenfeinde bewährt haben".

Das amtliche Blatt der Streitkräfte „Glasul Armatei" (Die Stimme der Armee) bringt Bilder von Soldaten und Offizieren, die „auf dem Felde der Ehre" und im Kampf gegen „Banden" gefallen sind. In diesem Zusammenhang bringt die französische Zeitschrift auch Ausschnitte aus einem Artikel, der in „Rominia Libera" am 23. Januar 1959 erschienen ist und in welchem der General der Sicherheitstruppen I. Dragan von den „Heldentaten" einer Reihe von Milizsoldaten berichtet, „die in diesem Kampf gegen den Feind ihr Leben geopfert haben".

In dem erwähnten Sonderheft werden auch andere amtliche Dokumente zitiert, die alle den Beweis erbringen, daß die kommunistischen Sicherheitstruppen auch heute noch in Kampfhandlungen mit „Banden" verwickelt sind und daß sich noch überall in Rumänien kleinere, bewaffnete Gruppen von antikommunistischen Partisanen behaupten.

Ähnliche Ausasgen machten zwei ehemalige deutsche Soldaten, die über 12 Jahre lang in Rumänien im Verborgenen lebten und zeitweise ebenfalls einer Gruppe antikommunistischer Partisanen angehörten und die im Mai 1960 nach Westdeutschland gelangten. Die Erlebnisse eines dieser beiden ehemaligen deutschen Soldaten hat Heinz-Günther Konsalik, den Autor von „Der Arzt von Stalingrad" und „Strafbataillon 999", zu einem neuen Roman inspiriert, der z. Z. als Fortsetzungsroman von „Bild und Funk" gebracht wird.

Das neue Zentral-Komitee der K.P. Rumäniens

Am 24. Juni 1960, am vorletzten Abend der Bukarester Tagung, an welcher auch Chruschtschow teilgenommen hat, wurde das neue Zentral-Komitee der „Rumänischen Arbeiterpartei" ernannt („gewählt"); wobei zu bemerken ist, daß es auch heute noch scheinbar nicht für ratsam gehalten wird, die kommunistische Partei bei ihrem wahren Namen zu nennen.

Aus dem Z.-K. sind ausgeschieden: Gherasim Popa, Vizepräsident des Ministerrates; Sorin Toma (Markowitsch), erster Redakteur von „Scinteia" (die Parteizeitung) und Constantin Parvulescu, Kommunist der alten Garde. An neuen Mitgliedern treten in das Z.-K. ein: Gaston Marin, Präsident der Planifizierungskommission; Virgil Trofin, Chef der Kommunistischen Jugend und Anna Toma (Ancutza Markowitsch), früher die engste Mitarbeiterin Anna Paukers.

Der ehemalige Botschafter in Moskau, **Mihail Dalea**, ein Günstling von Gheorghe Gheorghiu-Dej, kommt in das Sekretariat der Partei, und zwar an Stelle von Vladimir Gheorghiu, der abgesägt wurde. Gleichfalls Sekretär der Partei, nämlich an zweiter Stelle nach Gheorghiu-Dej, ist jetzt **Nicolae Ceausescu**, General der Sicherheitstruppen. Ceausescu gilt in ganz Rumänien als der „erste Mann der Russen", was sehr viel bedeutet, da **alle** führenden Kommunisten Rumäniens nur Figuren des russischen Schachspiels sind.

Eine Sensation im wahren Sinne des Wortes ist die Aufnahme von **Ion Gheorghe Maurer** ins Politbüro. Maurer, der deutscher Abstammung ist, aber in Bukarest geboren wurde und in Paris studiert hat, ist ein ausgesprochener Opportunist, der vor dem Kriege hintereinander Mitglied fast jeder bürgerlichen Partei war. Mehr als das, Dank seiner guten Beziehungen zu der königlichen Hofkamarilla (auch zu Madame Lupescu) war Maurer 1938/39 führendes Mitglied der von Carol II. gegründeten Einheitspartei und Abgeordneter im damaligen „Parlament". Petru Groza, der wie heute Maurer, „Staatschef" war, war niemals Mitglied des Politbüros. Maurer ist der erste „bürgerliche" Opportunist, der bei den Kommunisten derartig Karriere machen konnte.

Von den 79 Mitgliedern des Zentralkomitees sind übrigens nur weniger als 2 Drittel Rumänen. Die nichtrumänischen Mitglieder des Z.-K. sind: 13 Juden, 7 Ungarn, 2 Russen, 2 Banater Schwaben, 1 Slowake, 1 Serbe, 1 Tscheche, 1 Grieche, 1 Armenier, 1 Gagautz und 1 Lipowaner.

Die beiden Banater Schwaben sind: Anton **Breitenhofer** und Michael **Suder.** Außerdem ist ein Banater Schwabe, Josef Bayerle, „Kandidat" für das Z.-K.

RUMÄNIENS SECHSJAHRESPLAN (1960—1965)

Das 4. Heft (Juli 1960) der von der Arbeitsgemeinschaft Ost herausgegebenen Zeitschrift „Österreichische Osthefte" (Redaktion: Wien I/1, Josefsplatz 6) bringt eine komprimierte, aber sehr reichlich dokumentierte Analyse des kommunistischen Sechsjahresplanes für Rumänien, von Dr. Otto Rudolf **Ließ.**

Sich auf authentische Quellen stützend, kommt Dr. Ließ zu folgender Schlußfolgerung:

„Die begonnene Planperiode wird auch nachhaltiger als bisher einen Prüfstein für die Zusammenarbeit der rumänischen Planwirtschaft im Rahmen des „Rates für Gegenseitige Wirtschaftshilfe" bedeuten. Die Abhängigkeit der rumänischen Schwerindustrie von Rohstoff-Kokseinfuhren und Maschinenlieferungen aus anderen Rubelblockländern setzt ein präzises Zusammenwirken auf internationaler Ebene voraus. Unleugbar spielen dabei industrietechnische Ergänzungslieferungen aus Westeuropa eine nicht unwesentliche Rolle. Alle Plandaten zur Intensivierung und Rationalisierung der Herstellungsprozesse, zur quantitativen und qualitativen Leistungssteigerung der Arbeitskräfte lassen zu allererst die bis jetzt nachhinkende Erfüllung sozialpolitischer Solls zugunsten der Bedarfsgüter als unaufschiebbar erscheinen. Ohne Verwirklichung einer fühlbaren sozialen Besserstellung aber wäre nicht nur der humanitäre Sinn technischen Fortschrittes fragwürdig, sondern auch der echte Nutzeffekt und die plangemäße Durchführung des gesamten Sechsjahrvorhabens in Frage gestellt."

Getarnte und nichtgetarnte kommunistische Zeitungen in der Bundesrepublik

Es wird viel gesprochen über eine **getarnte** kommunistische Presse sowie über **getarnte** kommunistische Verbände in der Bundesrepublik. Ihre Zahl, der Zeitungen und der Verbände, ist groß und wenn ab und zu eine verschwindet, taucht sofort eine andere oder auch zwei, unter neuem Namen auf.

„Die Andere Zeitung" die in Hamburg erscheit und von den Herren Gerhard **Gleisberg** und Rudolf **Gottschalk** herausgegeben wird, hat jedoch einen Sonderplatz und wir bezweifeln sehr, ob es sich hier um eine **getarnte** kommunistische Zeitung handelt.

Nicht nur, daß die Zeitung an jedem „Feldzug", der vom Kreml gestartet wird, mit hundertprozentiger Bereitschaft „mitkämpft" und zu ihren Mitarbeitern auch Mao-Tse-Tung zählt, sie druckt sogar, im Wortlaut, Bekanntmachungen der sowjetzonalen Behörden. Unter anderem bringt „Die Andere Zeitung" **jede Woche** das Fernsehprogramm der „D. D. R." und, ebenfalls jede Woche, Ferienprogramme für „Gewerkschaftsreisen" des Sowjetischen INTOURIST; sie wirbt auch eifrig für Reisen nach Rotchina.

Für „Die Andere Zeitung" ist der Eucharistische Weltkongreß in München eine „Nato-Schau" (Vierte Juli-Ausgabe 1960, Seite 6), genau wie für Walter Ulbricht, die sowjetzonalen Zeitungen und den sowjetzonalen Rundfunk.

„Die Andere Zeitung" wird demzufolge auch ständig von den kommunistischen Blättern in Bukarest, wie auch vom rumänischen Rundfunk als **„Massenorgan der demokratischen Kreise in Westdeutschland"** zitiert. Da wir gezwungen sind, die in rumänischer Sprache gedruckten Zeitungen sehr aufmerksam zu lesen, erfuhren wir aus „Scinteia" („Der Funke", Hauptorgan der kommunistischen Partei Rumäniens) vom Sonntag den 24. Juli 1960 (Nr. 4895), daß „Die Andere Zeitung" auch über den Flug von „U-2" einen Leitartikel brachte, der durch und durch im Sinne der sowjetischen Anschuldigungen geschrieben war. Eine Selbstverständlichkeit! Interessant war aber eine kleine Entdekkung, die wir in diesem Zusammenhang machten. Die Nachricht über den Leitartikel war eine „Agerpress"-Meldung vom 23. Juli 1960 aus Berlin (Ost): **der Leitartikel war dort also bereits bekannt, ehe die Zeitung in Hamburg erschien.** Mit anderen Worten, die Genossen in Bukarest sind vorher darüber informiert, was „Die Andere Zeitung" bringen wird.

Darum stellen wir die Frage: ist „Die Andere Zeitung" eine **getarnte** kommunistische Zeitung? Oder . . .?

Was sagen Sie dazu? **H. H.**

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Germering b. München, Ob.-Bahnhofstraße 54. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Straße 71.

Eine Klarstellung

Der Kommandeur der 1. rum. Panzer-Division, die im November 1942 dem XLVIII. deutschen Panzerkorps (Generallt. Heim), angehörte, war General Radu **Gherghe**, nicht Gheorghe, wie in verschiedenen deutschen Werken angegeben wird.

General **Constantinescu-Claps**, der zu derselben Zeit die 4. rum, Armee südlich Stalingrad befehligte, ist nicht identisch mit dem Politiker **Ata Constantinescu**, Mitglied der Liberalen Partei und Minister in der Regierung von Marschall Antonescu. Außerdem sind wir der Meinung, daß weder General Constantinescu noch der Politiker Ata Constantinescu eine Rolle bei dem Putsch am 23. August 1944 gespielt haben.

UN AVERTISSEMENT

(Suite de la 7-e page)

maître de leur destinée. Mais la veut-elle? Voilà la question.

Le désir de détente qui se manifeste si souvent dans vos discours n'est guère confirmé par les faits; nous dirions même qu'il est systématiquement démenti par votre politique.

Vous voulez le désarmement général (vous n'avez jamais dit que vous vouliez seulement le désarmement de vos ennemis), mais vous refusez un contrôle efficace de la production des armes; vous fulminez contre les bases américaines à l'étranger, mais de nombreuses divisions de l'Armée rouge continuent à occuper la moitié de l'Europe, quinze ans après la guerre; vous parlez de «l'agression impérialiste» et c'est vous qui brandissez les fusées.

La contradiction entre vos paroles et vos actes, il faut en convenir, est flagrante. Elle est d'ailleurs sur le plan de la politique extérieure le reflet des contradictions internes du Monde communiste.

En un siècle où la vitesse efface les frontières, le communisme s'entoure d'un mur chinois impénétrable; et, derrière ce mur, les hommes doivent se considérer heureux. C'est la Loi. Mais ce «bonheur planifié» n'a pas l'air de les enthousiasmer outre mesure. Comme on ne peut plus émigrer, on s'évade . . .!

Au moment où des peuples primitifs accèdent à l'indépendance, des pays civilisés, en Europe même, sont transformés en colonies. Il est bien loin le temps où la Finlande recourvait sa souveraineté nationale en vertu d'un principe formulé par Lénine qui figure encore dans la constitution de l'U. R. S. S.

Lorsque pour défendre leurs droits, les masses se lèvent: dans un pays du Monde libre, le Gouvernement est balayé (Corée), dans un pays communiste le peuple est massacré (Hongrie).

Qui donc est rétrograde et réactionnaire?. . . Ce n'est pas le Monde libre qui s'oppose à la marche de l'Histoire . . .

Eliminer ces contradictions, c'est résoudre la crise, car la course aux armements, comme nous venons de le monter, est l'effet non pas la cause de la tension internationale; l'arrêter, ce n'est rien résoudre, tout au plus obtenir un sursis. Les mêmes causes engendreront toujours les mêmes effets. Si vous la mettez en avant, c'est parce que pour vous, la «coexistence pacifique» n'est qu'une manœuvre de diversion afin d'affaiblir un adversaire trop redoutable pour être attaqué de front.

Réfléchissez-y Monsieur **Khrouchtchev!** . . . votre position est délicate. Tout en parlant de compétition pacifique, sans accepter les termes loyaux de cette compétition, c'est-à-dire, le droit des peuples de choisir librement leur système social et la libre circulation des hommes et des idées, vous faites la preuve que le communisme est un système contre nature qui ne peut survivre que par la terreur et que, de tout manière, il sera condamné par l'Histoire. Que d'eau au moulin des «capitalistes»! . . . Vos prouesses techniques, auxiliaires de votre propagande, ne convaincront personne; par la sueur des esclaves et d'innombrables sacrifices humains, les Pharaons ont bâti les Pyramides, mais de leur empire, il n'est plus resté que ces pierres tombales.

Ne vous fiez pas trop à votre habileté. Abuser vos partenaires, ce qui est peu probable, ce n'est pas réussir. Les peuples que vous opprimez, vous les aurez toujours contre vous; et un soulèvement général de l'Europe Centrale et Orientale n'est pas tout-à-fait exclu.

Les millions de réfugiés du Monde Communiste désirent ardemment la libération de leur pays; toutefois, ils ne voudraient pas qu'elle fût obtenue au prix d'une conflagration universelle; mais, par peur d'une guerre atomique, les peuples ne renonceront jamais à la Liberté.

Veuillez considérer cette lettre comme un symbole et un avertissement.

réfugié albanais,
réfugié bulgare,
réfugié tchékoslovaque,
réfugié estonien,
réfugié hongrois,
réfugié letonien,
réfugié polonais,
réfugié roumain,
réfugié yougoslave,
réfugié lituanien.